

Hàng Ngày Quan Sát CP Nay Ở Cự Ly Gần

Contents

Hàng Ngày Quan Sát CP Nay Ở Cự Ly Gần	1
1. Chương 1: Anh Em Tốt Phải Nhường Chỗ Cho Người Yêu. Mấy Người Thích Show Ân Ái Xin Tự Trọng.	1
2. Chương 2: Vào Giờ Phút Nay, Ảnh Không Còn Là Người, Ảnh Không Còn Là Người, Hàng Vạn Sao Xứ Nữ Anh Linh Đã Bám Vào Trên Ngườ	5
3. Chương 3: Lúc Hai Người Kiss, Lê Nào Anh Cần Phải Kê Chân Hả?	8
4. Chương 4: Cho Nên Nói Anh Chính Là Cái Tên Tiểu Bạch Kiếm Vô Tích Sự Đã Làm Cho “lượng Lượng” Chưa Kết Hôn Đeo Ba Lô Ngược	12
5. Chương 5: So Với Anh, Hai Đứa Em Mới Giống Như Là Anh Em Thất Lạc Nhiều Năm Vậy. . .	15
6. Chương 6: Bà Tiết Thật Uy Vũ Hùng Tráng	19
7. Chương 7: Tôi Thấy Trái Tim Thiếu Nữ Vỡ Tan Tành Đầy Đất	21
8. Chương 8: Quà Sinh Nhật Đặc Biệt	25
9. Chương 9: Tính Hướng Và Tình Dịch	28
10. Chương 10: Good End Cuối Cùng Cho Cuộc Sống Hạnh Phúc	31

Hàng Ngày Quan Sát CP Nay Ở Cự Ly Gần

Giới thiệu

Tên gốc: Cận cự ly quan sát giá đối CP đích nhật thườngThể loại: Hiện đại, muộn tao phúc hắc công x nhị hóa ngạo ki

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hang-ngay-quan-sat-cp-nay-o-cu-ly-gan>

1. Chương 1: Anh Em Tốt Phải Nhường Chỗ Cho Người Yêu. Mấy Người Thích Show Ân Ái Xin Tự Trọng.

1. Dưa hấu

Sau mười hai giờ trưa vào mấy ngày hè, ngoài đường là một cái lò quay giống như địa ngục, té sắp mặt một cái là có thể bị phỏng đến mấy cấp. Tôi cùng với CP kia ngồi trong phòng khách hưởng máy lạnh, vừa xem mấy tiết mục gây cười nhảm nhí vừa ăn dưa hấu. Bỏ xuống một nhát, cầm lấy một nửa, dùng cái muỗng múc ăn giống như Trùng Tử — tôi luôn luôn cho rằng đây chính là sự tôn trọng lớn nhất với quả dưa hấu — ăn như vậy mới là thoải mái nhất. Thế nhưng, ông anh cứng nhắc của tôi lại hoàn toàn không nghĩ như vậy. Ông không thấy phiền mà cắt bỏ vỏ dưa hấu, chia làm khối nhỏ, còn phải xuyên tăm vào, cái triệu chứng này thiên hạ thường hay gọi là “Chứng cường bách”, tỷ lệ phát sinh cao đối với mấy thanh niên Xứ Nữ.

Mà đối với ông thì chuyện càng u sầu hơn chính là viêm ruột dạ dày sẽ đưa tới hội chứng “Mùa hè không thể ăn dưa hấu hay đồ lạnh gì đó”, tuy vậy tôi và Trùng Tử cứ mỗi người ôm một nửa quả dưa hấu, cố gắng dùng muỗng to đào đào đào, ha ha ha mà ăn.

Khi tôi bị người dẫn chương trình nói một câu pha trò làm cho cười hô hố, Trùng Tử ngậm cái thìa trong miệng, ảnh đã ăn gần hết, cố gắng nín cười, đưa nửa trái dưa đang cầm trên tay cho anh tôi.

“Ăn một miếng dưa hấu cũng không sao đâu, em cố ý để lại một ngụm ngon nhất ở giữa cho anh ăn đấy, anh xem, em hi sinh như thế, anh tuyệt đối là tình yêu đích thực của em đó nha.” Nói xong, Trùng Tử đưa quả dưa hấu đến trước mặt anh tôi, tôi vươn đầu qua dùm... Quả thật ở chính giữa còn một miếng, ruột dưa hấu xung quanh đã bị vét hết, lộ ra màu trắng của vỏ dưa, chỉ có ở giữa, một “Kính Thiên Trụ” be bé thô thô đứng sừng sững đó.

Tôi thề, tôi tuyệt đối thấy gân xanh trên huyết thái dương của ông anh tôi đang nhảy nhót.

Kính thiên trụ là cây cột chĩa lên trời, để chỉ cái đó của anh công ấy. (: 3 j z)

2. Trùng Tử (có nghĩa là con sâu)

Trùng Tử lấy lòng anh tôi như thế, tuyệt đối là có nguyên nhân, còn tỷ lệ thành công hay không chúng ta trước hết cứ để qua một bên. Từ hôm trước, hai người kia bắt đầu có gì đó sai sai, nguyên nhân có lẽ do chuyện xấu gì đấy trong nhà bên kia của Trùng Tử, cụ thể thì tôi còn chưa hóng được.

Hai ngày nay, anh tôi đều ngủ trên giường sofa trong thư phòng, lúc ăn sáng tôi thấy ánh mắt ổng trông đen xì, tôi vừa vui sướng khi người gặp họa, cũng vừa âm thầm lo lắng. Dù sao Trùng Tử và anh tôi không giống nhau, anh tôi có một đứa em gái tâm lý là tôi đây ủng hộ tính hướng của ổng, tuy rằng thời điểm anh tôi lần đầu dặt một tên con trai về nhà, khiến tôi gọi ảnh là “chị dâu”, phản ứng đầu tiên của tôi chính là: Đậu móa, anh hai cư nhiên biết nói đùa sao —— đệt, thật không phải đang giỡn chứ?

Trùng Tử sống tại nhà tôi cũng gần được hai năm, tuy rằng ngoài miệng tôi không nói, nhưng trong lòng vẫn thừa nhận quan hệ của hai người bọn họ, nếu bởi vì chút chuyện nhỏ này mà làm hao mòn tình cảm, thật sự không đáng.

Lúc ăn sáng, Trùng Tử ngồi ở một bên kia, cố ý cách xa anh tôi, chắc ảnh biết làm nũng bán manh không có tác dụng, dứt khoát bật chế độ ngạo kiều, trưng mặt thối ra, lạnh lùng trừng mắt nhìn bánh quẩy và sữa đậu nành trước mặt. Trùng Tử là tộc SOHO chuyên ngồi chồm hổm trong nhà, tính cách thực sự vô cùng childish, may là cũng không có dấu hiệu hắc hóa nào, tôi cũng không tính ngồi ở nhà nhọc lòng dỗ ảnh, bèn đi ra ngoài đến phòng thực nghiệm.

SOHO (Small Office, Home Office): những người làm việc tại nhà.

Thời điểm tan tầm về nhà, tôi lại thấy CP kia đang ngồi chung một chỗ xem thể giới động vật...

Triệu Trung Tường thâm tình nói rằng: Mùa xuân đến rồi, ô kìa kìa, sư tử động dục.

Triệu Trung Tường: người dẫn chương trình nổi tiếng của đài truyền hình Trung Quốc.

3. Giới thiệu

Quên không nói, anh tôi tên là Trình Ý, tôi gọi là Trình Nặc, kém nhau bốn tuổi. Tên thật của Trùng Tử là Côn Lượng, nghe người ta nói là do lúc mẹ Trùng Tử sinh ảnh ra, tự nhiên nhìn xa thăm thẳm thấy ánh đom đóm lấp lánh (mà theo tôi thì là do sinh con một lả dẫn đến ảo giác). Tôi đơn giản gọi ảnh là Trùng Tử, bạn bè bình thường của hai người cũng gọi ảnh ấy như vậy.

Lượng nghĩa là phát sáng.

Trình Ý dẫn Trùng Tử về nhà lần đầu tiên khi tôi còn đang học đại học. Vào lúc ấy, tôi đang khoan chân chơi game, nhìn thấy tay trái Trình Ý dặt hàng lý, tay phải kéo một cậu con trai thoát nhìn rất tuần tú. Dùng “tuần tú” và “cậu con trai” để hình dung thực sự không sai, lúc đó Trùng Tử vừa mới ngã bài ầm ĩ với gia đình mình, trên mặt còn mang theo tức giận bướng bỉnh, ngay cả khóe mắt cũng đỏ bừng.

“Đây là chị dâu em.” Giọng nói của Trình Ý ngay lúc đó giống như đang bảo trưa nay tụi mình ăn mì luộc trộn xì dầu, “Sau này ở cùng chúng ta.”

Tôi trượt tay một cái, chạy sai chỗ, BOSS cuối quảng một chiêu vào mặt, đứng hình.

Đậu móa, hôm nay mặt trời mọc ở phía tây hay sao mà anh hai cứ nhiên biết nói đùa // đậu móa Trình Ý sao lại có khả năng nói giỡn loại chuyện này // thoát nhìn là thật // thật sự là thật // rõ ràng là thật... Bây giờ tôi đặt vé tàu về hành tinh mẹ còn kịp không.

Anh tôi từ nhỏ đã rất biến thái, thật đó, sự biến thái của ổng chủ yếu được thể hiện ở hạng nhất mấy cái cuộc thi nhức nã, đã vậy ổng lớn lên còn rất đẹp trai, tôi nhận hộ thư tình từ các em gái gửi cho ổng muốn gãy tay. Có trai muốn cua tôi cũng bị khí tràng của ổng dọa chạy, anh trai chuyên hãm hại em gái từ nhỏ đến lớn như thế lại chính là “Con nhà người ta” trong truyền thuyết, khuôn mẫu của xã hội, tấm gương cuộc đời.

Ổng không chỉ học giỏi, mà còn đứng cmn trên đỉnh cao.

Hai chữ —— nam thần (Real).

Ba chữ —— cao phú suất (Tom Sue).

Bốn chữ —— nhân sinh người thắng (Hào quang lấp lánh).

Từ gốc là , xuất phát từ tiếng nhật (Riajuu), nghĩa là real trong tiếng anh, để chỉ những người thành công, có cuộc đời ý nghĩa trong cuộc sống thật, không phải sống ảo 2D.

Nhưng mà từ nhỏ đến lớn anh tôi cũng không có mấy cái tin đồn yêu đương nhăng nhít gì cả, tôi cảm thấy chắc ông anh mình đã dồn hết tinh lực vào lý tưởng vĩ đại “Vì tổ quốc anh xây dựng đất nước” rồi, không có tâm tư quẩn mấy thứ hồng trần phàm tục, tình yêu nam nữ.

Hóa ra là ổng hứng thú với “Tình ái nam nam”.....

Từ ngày Trùng Tử bắt đầu sống cùng anh em tôi coi như cũng sắp được hai năm, từ xa lạ cho đến ngựa mất lại tới quen thuộc hiểu rõ lẫn nhau, thật sự đã xảy ra rất nhiều chuyện. Tuy rằng mọi thứ trở nên mờ hồ trong nháy mắt theo năm tháng trôi qua, nhưng vẫn để lại trong trí nhớ thật nhiều dấu ấn.

Nghĩ thông suốt điểm này, nên tôi muốn ghi chép lại mọi việc khi còn nhớ rõ, để rồi đến lúc CP ấy bạc đầu giai lão, quay đầu nhìn lại con đường khi đến với nhau, thấy được em gái tôi đây là như thế nào nhìn hai người bọn họ chậm rãi yêu nhau.

4. Nhà bếp (Play)

Trùng Tử lớn lên không tính là quá cao, ảnh tự nói ảnh cao 1m78. Dựa theo kinh nghiệm của tôi, mấy người hay nói thế thường chỉ mới khoảng 1m75. Chúng tôi thường hay thay phiên làm cơm, người cầm muối làm bữa tối ngày hôm nay chính là Trùng Tử. Lúc vừa mới ở chung, ảnh chính là một tên đại thiếu gia không phân biệt được giữa muối và đường, dạy dỗ ảnh thành “Nhân thế” trong nhà bếp cũng là thực sự làm khó anh của tôi.

Trùng Tử có khẩu vị nặng, muốn ăn cay, mấy trái ớt được đặt trong cái tủ treo cao nhất, ảnh kiểng chân nhưng vẫn với không tới. Vì vậy Trùng Tử thể hiện đầy đủ trí tuệ của nhân loại cùng tính năng động chủ quan, chuyển tới một cái ghế dựa, cong lưng tìm trái ớt bên trong tủ.

Tôi ngồi ở ngoài phòng khách gặm khoai chiên xem anime, nhìn thấy ông anh mình tan tầm trở về. Bên ngoài cực kỳ nóng nhưng ổng vẫn là một thân tây trang đen mang phong cách cấm dục, zhuangbility (ra vẻ) không giải thích, tôi ném qua một cái nhìn khinh bỉ như mọi hôm, tuyệt đối không phải là ganh tị.

Ổng không chú ý tới tôi, nghe được động tĩnh trong nhà bếp, ánh mắt không hề dịch chuyển mà nhìn chằm chằm theo hướng đó, mấy giây sau quyết đoán đi vào, đến sau lưng Trùng Tử hơi nghiêng đầu nhìn nhìn.

“Không cần tìm, anh thấy không còn ớt đâu.”

“Đệt, anh cao thì ngon lắm sao.” Chiều cao của Trùng Tử không thể sánh được với dáng vóc cao hơn 1m8 của ông anh tôi, dựa trên ngoại hình quyết định thì chỉ có thể bị đè.

“À, cũng bình thường.” Khẩu khí của ổng giống như hoàn toàn chẳng có gì ghê gớm, tâm trí lúc đó tuyệt đối không nằm trong vấn đề này, ổng cởi tây trang đen khoát lên ghế dựa, vòng tay ôm đùi Trùng Tử. Lúc đó tôi còn không rõ ổng muốn làm cái gì, khoai chiên trong miệng cũng quên nhai.

Hành động của ông khiến tôi ấn tượng khó phai, trong lòng quả thật nhớ lại cái lần đầu tiên nhìn thấy giáo viên của chính mình trong toalet.

Trùng Tử bị anh tôi khiêng vào phòng ngủ.

Về mặt của tôi ngay lúc đó đơ như cây cơ, trước khi Trùng Tử bị khiêng vào, tôi đặc biệt quan sát cách ăn mặc của anh một chút — vì để khoe cơ bắp nên mặc một cái áo ba lỗ bó sát người, một cái quần thể thao ngắn, còn buộc quanh eo một cái tạp dề viền ren hoa, kết hợp với tư thế khom người đưa lưng về phía cửa phòng bếp của anh như thế.

Tôi yên lặng nuốt xuống khoai chiên trong miệng, lặng lẽ bỏ não xem bữa tối ngày hôm nay của anh tôi có biết bao nhiêu bốc lửa.

Cơm tối là tôi tự xừ, ngày mai là thứ bảy, đến buổi trưa bọn họ mới mở cửa.

Trong ánh mắt “em biết, em hiểu” của tôi, hai dòng lệ rơi như hai cọng mì của Trùng Tử ngổn ngang bay lượn trong gió.

5. Va chạm.

Chúng tôi trở nên quen thuộc với nhau, chắc cũng tầm nửa năm sau.

Giai đoạn trước đó, nếu nói theo hướng tốt là chỉ hơi va chạm nhỏ, nhưng trên thực tế quả thực chính là cái disaster.

Tôi ở cùng với anh tôi sau khi cha mẹ ly hôn lúc ông mười tám tuổi, nhà cách trường học của chúng tôi rất gần, việc nhà bình thường làm chung, ba bữa thay phiên nhau nấu. Mặc dù Trình Ý là cái hủ nút, nhưng mà tôi có chuyện gì cũng đều sẽ hỏi ý kiến của anh tôi, anh tôi có chuyện gì phiền lòng cũng sẽ nói hết cho tôi nghe.

Anh em tốt Trung Quốc đó!!!

Mà anh em tốt thì cũng phải nhường chỗ cho người yêu. Từ khi Trùng Tử đến nhà tôi, địa vị em gái nhỏ tri kỷ của tôi (cũng không đúng lắm) tuột dốc không phanh. Hơn nữa tâm trạng của Trùng Tử lúc đó bị kìm nén, ba ngày cãi một trận nhỏ, bảy ngày cãi một trận lớn quả thật là bình thường, thật khổ cho anh đi theo ông anh tôi mà cũng có thể cãi nhau được.

Tôi cũng nhìn ra Trùng Tử cần phát tiết tâm trạng, căn cứ theo nguyên tắc yêu ai yêu cả đường đi, tôi luôn kiên nhẫn hoặc nhẫn nhịn, mãi cho đến khi anh ở trong nhà đủ ba tháng, anh tôi có việc phải đi công tác, trong nhà chỉ còn tôi với Trùng Tử. Vừa vặn tôi tới tháng, tâm trạng cũng khó ở. Trùng Tử cùng ngày làm thử đồ ăn lấp bụng, hậu quả là anh suýt chút nữa đốt thùng rác nổi. Từ đầu tôi cũng đã nhịn mấy lần, nhưng mà bà đây cần phải bùng cháy.

Tôi với Trùng Tử bắt đầu chỉ trích lẫn nhau, tôi chê anh là đại thiếu gia tay chân vụng về, mỗi ngày phải để anh tôi hầu hạ. Trùng Tử nói Trình Ý chính là đồng ý hầu hạ như thế đó, em làm em gái sao lại trách móc anh trai như cha vậy.

Tôi bèn nói vậy thì anh tốt xấu làm ra chút dáng vẻ “chị dâu như mẹ” đi, làm cơm cũng không biết, không hiểu mắt anh tôi bị trật đường rầy chỗ nào rồi.

Trùng Tử nói Trình Ý thích ăn đồ, thì nếm seo (Ăn là trai Đông Bắc).

Tôi nói thích thì nếm seo (bị lấy), tôi vĩnh viễn là em gái của Trình Ý, chỉ cần một ngày tôi vẫn không chấp nhận, anh cũng đừng nghĩ được yên ổn ngồi chễm chệ trong cái nhà này.

Hiện tại nhớ lại, thật xấu hổ muốn lăn lộn trên giường, đây là một trận cãi nhau ấu trĩ đến cỡ nào, quả thực là hai đứa con nít cướp đồ chơi của nhau.

Sau đó, tôi cũng quên mất chúng tôi làm lạnh như thế nào, Trùng Tử kiên trì nói tôi cúi đầu trước tiên, tôi thì lại nói Trùng Tử nhận sai đầu tiên. Nhưng chúng tôi lựa chọn một phương pháp rất đàn ông để giải quyết mâu thuẫn.

Mỗi người uống mấy lon bia, Trùng Tử xin rồi. Trong miệng lẩm bẩm tên của anh tôi, một bên vừa khóc lóc vừa nấc cụt, một bên oán giận tôi lúc mới đầu không thèm nói chuyện với anh. Đến cuối cùng còn không quên mắng tôi giành TV, không cho anh xem phim.

Anh cho rằng anh là con nít ba tuổi hả!!!

Sau khi hai người tỉnh táo lại là bắt tay giảng hòa, anh tôi đi công tác trở về phát hiện bầu không khí đã trở nên hòa bình rất nhiều, còn giả vờ bày ra dáng vẻ “Anh đã sớm ngờ tới.”

Đừng cho là em không biết hai ngày trước anh khẩn trương đến căn móng tay. Sau đó, tôi cùng Trùng Tử ở chung với nhau rất tốt. Trong lòng tôi, chỉ cần anh ấy thật tâm muốn cùng anh tôi sống chung đến hết một đời, tôi sẽ vẫn chúc phúc, trợ giúp bọn họ.

Nhưng khi anh bảo muốn giới thiệu bạn trai cho tôi thì thôi cho em xin, trước tiên không nói bạn anh giới thiệu là trai thẳng hay trai cong còn phải chờ tìm tòi nghiên cứu, xin đừng nên cướp việc của bà Tiết dưới lầu có được không?

2. Chương 2: Vào Giờ Phút Này, Ảnh Không Còn Là Người, Ảnh Không Còn Là Người, Hàng Vạn Sao Xử Nữ Anh Linh Đã Bám Vào Trên Người

1. Phun tào

Phun tào: Lải nhải, trào phúng người khác.

Từ từ ở chung với nhau, tôi mới phát hiện tôi và Trùng Tử có khá nhiều điểm giống nhau, trong đó rõ ràng nhất chính là phun tào... Nhắm vào Trình Ý.

Trình Ý là một người nghiêm túc đến từng milimet đối với hết thảy mọi việc, anh tôi mỗi lần cũng không ngại phiền sắp xếp khung ảnh, bình hoa hoặc mọi thứ trên kệ thẳng băng.

Ngoài ra, thời điểm Trình Ý nấu cơm bỏ muối còn phải nghiêm ngặt dựa theo số lượng quy định trên thực đơn, còn đặc biệt mua một cái muỗng phẳng, muối bị mức nhiều còn có thể gạt ra bớt.

Còn có quai cầm cốc uống trà trên bàn đều nhất định phải quay về một hướng.

TV trước khi tắt phải bấm về kênh số một.

Cuộn giấy vệ sinh trong toilet nhất định phải để chừa một khúc ở bên ngoài.

Vân vân và vân vân.

Tôi: Chứng cường bách lại tái phát, hôm nay nhất định chưa uống thuốc, liệu bệnh sẽ biến chứng thành “Cảm thấy mình cute phô mai que” hay không?

Trùng Tử: Vào giờ phút này, ảnh không còn là người, ảnh không còn là người, hàng vạn sao Xử Nữ anh linh đã bám vào trên người của ảnh.

“Em biết không, anh của em không chỉ cường bách riêng mình ảnh, ảnh còn cường bách anh!” Trùng Tử oán giận với tôi chuyện như vậy, “Hơn nửa đêm, ảnh đem anh lật qua lật lại chỉ vì anh nằm nhích sang bên trái, ảnh có bao nhiêu bệnh trạng mới có thể đến mức độ này.”

Tôi nào bỏ hơn nửa đêm, anh tôi cùng Trùng Tử ngủ trái ngược nhau (anh tôi tuyệt đối là đàng nằm bên phải).

Sau đó, thật không có làm gì tiếp không? Ngày hôm nay anh thức dậy không tính là sớm nha?

Ngoài việc phun tào các hành động liên quan đến “Hội chứng sao Xử Nữ” của Trình Ý (mặc dù anh tôi không phải sao Xử Nữ), còn có các loại hành vi muộn tào của ông.

Đúng, ông rất muộn tào, tôi từ nhỏ đã nhìn ra rồi. Trước lúc đi học, Trình Ý kiên trì dùng lược chải đầu đúng năm phút đồng hồ (trong khi tôi là nữ sinh để tóc dài cũng chỉ cần hai phút mà thôi), cắt móng tay

xong nhất định phải dùng cái giữa chỉnh sửa độ dài mỗi móng êm mượt như nhau, mấy chuyện nhỏ như này còn nhiều nữa.

Sau khi lên lớp phải mặc các loại âu phục, ổng lại im lìm phát triển một cái sở thích mới —— sưu tập các loại cà vạt đa dạng.

Ngoại trừ mấy cái cà vạt rất bình thường, phần nhiều lại là hoa văn theo phong cách kỳ dị, nhưng thường ngày cũng không thấy ổng mang.

Cái gì mà gió thổi sóng lúa, Mona Lisa, còn có Đêm đầy sao của Van Gogh.

Trùng Tử lặng lẽ tiết lộ cho tôi biết Trình Ý còn có một cái cà vạt trắng hoa văn hình quả đào giống trái tim, rất phù hợp với một cái áo hồng của anh, bữa nào anh sẽ mặc thử một lần.

Vào thời điểm chúng tôi nói về “Bộ mặt thật” của Trình Ý, Trùng Tử cư nhiên để lộ ra anh tôi còn có một cái quần lót màu hồng đào, hơn nữa lại là kiểu lọt khe.

Đệt, tú ân ái xin tự trọng.

Từ gốc là , mình tra hình thì thấy hơi giống quần lọt khe quá nên thôi để lọt khe luôn. / w

2. Cơ bắp

Da dẻ Trùng Tử rất trắng, mặt cũng rất non choẹt (nhìn là biết thụ), vì để “phản công” (?), anh cố ý mua trên internet mấy cái tạ tay, mỗi ngày luyện tập cơ bắp, kiên trì một thời gian dài cũng coi như có chút hiệu quả, đường viền bắp thịt cũng nhô ra, “Thoạt nhìn càng có hương vị đàn ông” —— Trùng Tử nói như vậy.

Đối với chuyện này, tôi xin miễn bình luận.

Đã nói, anh tôi là biến thái, thần kinh vận động cũng thay đổi một cách biến thái như thế.

Từ thời trung học, anh tôi cũng rất chú ý tập thể hình, tuyệt đối là thể loại mặc quần áo thì nhìn gầy, nhưng cởi đồ là hiện da hiện thịt, bảo đảm thỏa mãn Trùng Tử.

Có một lần tôi nhìn thấy Trình Ý không biết thì thầm cái gì YD (***) bên tai Trùng Tử, mà da mặt luôn luôn dầy như Trùng Tử lại đưa tay muốn bấm ổng một cái.

Quá cứng, bấm ứ nổi.

Ngày hôm sau, Trùng Tử lại kiếm trên internet một cái máy chạy bộ về.

3. Công việc

Trình Ý học đại học ngành kiến trúc, rồi tự mình học thêm thiết kế, hiện tại đang công tác tại một tập đoàn kiến trúc quy hoạch và thiết kế khá nổi, thời điểm là nghiên cứu sinh cũng bắt đầu thực tập ở đó, sau khi tốt nghiệp thì bị lương cao thu hút.

Mỗi ngày ổng ra khỏi cửa trên căn bản là ba điểm thẳng hàng, công ty, công trường, nhà.

Tôi đã thấy Trình Ý thiết kế quy hoạch một tòa cao ốc, thật giống với tác phong của ổng, dày nặng, trầm ổn, nghiêm ngặt đối xứng, chủ nghĩa thực dụng.

Trùng Tử học đại học ngành thời trang, nhưng mà bây giờ thì đang làm về mảng thiết kế sản phẩm trưng bày tủ kính.

Đa tạ Internet phát triển như ngày hôm nay ban tặng, Trùng Tử căn bản chỉ cần ru rú trong nhà mà vẫn có thể bán đi thiết kế của mình.

Đừng thấy Trùng Tử cà lơ phất phơ, thường xuyên làm mấy trò ngổ ngỗ, đầu óc lão này rất tốt, tế bào nghệ thuật còn rất hoạt động, tiếng tăm trong giới cũng không nhỏ. Anh thừa sức nuôi bản thân, nhưng sau khi cùng một chỗ với anh tôi, cơ bản đều là anh tôi nuôi gia đình, tiền công của Trùng Tử liền được tích trữ, tiền vào sổ tiết kiệm hai năm qua cũng không tệ lắm.

Tôi — Trình Nặc, bây giờ là nghiên cứu sinh ngành kỹ thuật sinh vật chuyên nghiệp, hoàn toàn không đi theo gót chân của anh tôi hoặc Trùng Tử học chút gì liên quan đến nghệ thuật. Hồi đó, tôi khẳng định mình hoàn toàn không được di truyền gen về phương diện này.

Người duy nhất không kiếm ra tiền trong nhà là tôi, lương trợ lý do phòng nghiên cứu phát thuần túy chỉ là tượng trưng, cơ bản đều xài vào mấy lần ba người chúng tôi ra ngoài ăn cơm mỗi tháng.

Sang năm tốt nghiệp, tôi chuẩn bị tiếp tục học lên cao, ngược lại anh tôi và Trùng Tử cũng không có áp lực nuôi nấng con cái, tôi hoàn (không) toàn (hề) an (xấu) tâm (hổ) tiếp nhận.

Ồi, sau khi hai người bọn họ chung một chỗ, làm sao mà tôi cảm giác người được lờ lại là tôi vậy nè.

4. Đi dạo phố

Ra ngoài đi dạo phố đều là một trong hai người bọn họ đi theo tôi, hoặc cả hai đều đi theo phụ trách chọn đồ giùm tôi.

Bọn họ nhìn là biết đâu là đồ xịn đâu là đồ dỏm, ánh mắt lựa đồ nam rất tốt, nhưng đến khi lựa đồ nữ thì lại nháo nhào lên.

Ô chao, vậy cũng không tệ, tôi đỡ phải nhọc lòng.

Vì lẽ đó thường hay xuất hiện tình trạng như vậy, khi nhìn thấy ghế ngồi nghỉ trong trung tâm thương mại, tôi như được đại xá mà lẩn qua một bên.

Sau đó, đôi kia hoàn toàn hóa thân thành cặp vợ chồng mua quần áo cho con gái, mồm năm miệng mười cãi nhau ầm ĩ lên.

Trình Ý càng nghiêng về để tôi ăn mặc hơi đoan trang hiền thực một chút, chính là theo phong cách gái ngoan, nhưng Trùng Tử thì lại bảo rằng, “Trình Nặc cũng không phải gái già suốt ngày ngồi chồm hổm trong nhà.”

“Thiếu nữ hơn hai mươi phải tràn trề thanh xuân,” nói như thế rồi chọn cho tôi một đồng váy đầm rực rỡ bảy sắc cầu vồng.

Này này, em đã hai mươi bốn được không?

Khi bọn họ xách túi lớn túi nhỏ quần áo của tôi đi phía trước, tôi ngậm kẹo que đi ở phía sau... Ba người chúng tôi chính là một gia đình ba ngọn nến lung linh (xin mời hát theo).

Hơn nữa, so với Trùng Tử rất vui vẻ ủng hộ sở thích nữ tính duy nhất của tôi là “Mang giày cao gót”, thì anh tôi lại hoàn toàn không đồng ý.

Ông đã từng căn kễ giải (tẩy) thích (não) từ phương diện khoa học đến lịch sử, nhưng tôi không hề bị lay động, tôi học sinh vật, phương diện này tôi hiểu rõ hơn ông nhiều, nhưng vẫn muốn mang.

Đi giày cao gót thường xuyên cũng có nhiều tác hại, ví dụ như đau nhức chân, ảnh hưởng tới cột sống và khớp gối, dị tật bàn chân,...

Hơn nữa từ sau khi Trùng Tử chuyển tới, tôi có thêm một đồng minh kiên cố, anh nói như vậy, “Bởi vì nhìn đẹp nên mới mang chứ, vậy nếu em bảo mặc sịp lọt khe bắt lợi cho mấy chuyện chịch chịch đó thì anh có thể không mặc nó đi long nhong không?”

Mặt anh tôi đen xì lại, sau đó lôi cổ Trùng Tử tha vào phòng.

Ồ kìa kìa (o), hình như tôi vừa biết được cái gì ghen.

5. Thư phòng

Bởi vì bên trong phòng ngủ của tôi và của anh tôi đều có giá sách và bàn làm việc, thư phòng căn bản chỉ để trang trí, bên trong cũng bố trí một máy tính để chơi game đánh nhau khá thoải mái, một giá sách cũ, còn có một cái giường sofa pha không biết tại sao lúc trước lại mua b.

Sau khi Trùng Tử chuyển tới là trực tiếp ngủ cùng phòng với anh tôi, phải thêm một tủ quần áo cùng tủ đầu giường nên bàn làm việc được chuyển tới thư phòng, sau này trở thành địa bàn của tộc SOHO Trùng Tử.

Chỉ cần mấy ngày không thu dọn là lập tức bừa bộn, giống y chang sóng thần đi qua Indonesia, lốc xoáy tập kích bờ biển nước Mỹ. Nhiều lần tôi gọi Trùng Tử ra ăn cơm đều thấy một chồng tài liệu, một đồng giấy lộn, cùng với Trùng Tử nằm nhòai trên bàn làm việc đau khổ vò đầu.

Hờ hờ, thật may là tôi không phải dựa vào linh cảm để kiếm cơm.

Tuy nói thư phòng là do Trùng Tử dùng, nhưng trên căn bản thu dọn đều là chuyện của Trình Ý, mỗi khi nghĩ tới đây, tâm lý của tôi có chút mất cân bằng. Quả nhiên người yêu chính là dùng để cưng chiều, còn em gái chính là dùng để ngược đãi. Từ nhỏ đến lớn ổng nào có giúp tôi dọn phòng bao giờ đâu.

Mà ngoài ra, thư phòng này vẫn còn tác dụng khác.

Lúc trước trong này có một cái giường sô pha, sau khi Trình Ý mang Trùng Tử về nhà thì cái giường này đã được Trình Ý nhiều lần ghé thăm. Tôi tuyệt đối đã từng thấy ổng nghiêng răng nghiêng lợi với cái giường đấy.

Đương nhiên, cũng nhờ nó ban tặng, công tác PLAY, thư phòng PLAY cũng nhiều lần được trình diễn. Có một lần tôi bất cẩn đẩy cửa đi vào, vừa vặn chứng kiến anh tôi áp đảo Trùng Tử trên giường sô pha, ổng lặng lẽ ra dấu với tôi yên lặng lui ra ngoài.

Vẫn là câu nói kia, đệt, tự trọng nha.

Bất quá hai ngày nay, cái giường kia có chút hỏng, có thể là lò xo bị gỉ hay gì đó, âm thanh khi ngồi xuống phát ra rất to, sau khi trải qua một phen xoắn xuýt, cái giường sô pha này liền bị ném vào kho, Trình Ý ngay lập tức mua cái mới.

Coi như có lúc ngủ trong thư phòng không thoải mái lắm, thế nhưng làm một số chuyện ý nghĩa ở đây vẫn rất tiện —— Lúc đổi giường mới, anh tôi tuyệt đối là lóe lên những suy nghĩ này.

Trùng Tử còn một mặt góc manh: Giường sô pha này có hay không cũng chẳng lẽ sao, chẳng lẽ ảnh đau lòng anh làm việc cực khổ nên để anh có thời gian nghỉ ngơi một chút hở?

Thiếu niên ngây thơ này, mau chóng nhận ra bộ mặt chân chính của Trình Ý đi, em gái Tiểu Nặc của anh ra lệnh cho anh, giải trừ phong ấn ——

Ngày hôm nay, bọn họ quả nhiên chịch chịch gì đó rất lâu trong thư phòng, tôi biết ngay anh tôi nhất định sẽ tìm cơ hội để thử giường mới.

Bất quá, trước khi bọn họ đổi drap giường, tôi tuyệt đối sẽ không đặt mông lên cái giường đó.

3. Chương 3: Lúc Hai Người Kiss, Lẽ Nào Anh Cần Phải Kê Chân Hả?

1. Du lịch

Ngày một tháng năm là thời điểm nghỉ hè, tôi ngồi xõm trong phòng thí nghiệm, đề tài gần đây được giao cũng không căng, giáo sư phụ trách cũng làm biếng thả cho mọi người bảy ngày nghỉ.

Trùng Tử nếu muốn thì mỗi ngày đều là ngày nghỉ.

Trình Ý vừa hoàn hành xong một dự án thiết kế rất phức tạp, thức khuya đến mức vành mắt thâm đen khuếch tán hơn nửa khuôn mặt, cũng xin nghỉ phép năm ngày.

Sau đó bọn tôi đương nhiên bàn tính chuyện đi du lịch.

Mấy năm qua ở chung với anh tôi, chúng tôi cũng đi ra ngoài du lịch rất nhiều lần, Trương Gia Giới, Cửu Trại Câu, cung điện phương bắc hay trạch viện phía nam đều đã đi dạo qua. Trùng Tử từ nhỏ chính là một cậu thiếu gia, sẽ ăn sẽ chơi, địa phương ảnh từng tới so với chúng tôi chỉ có nhiều hơn chứ không ít hơn.

Trương Gia Giới.

du-lich-truong-gia-gioi

Cửu Trại Cầu.

cuu20traid20cau206

“Kỳ thực, Tây Tạng cũng được.” Trùng Tử cảm hướng dẫn du lịch, “Dị vực phong tình, thời tiết lúc này vẫn không tính là quá nóng.”

“Thôi đẹp,” tôi không chút lưu tình nào cười nhạo, “Chỉ say độ cao cũng đủ cho anh ói cỡ nửa tháng, chúng ta đi chơi chứ không phải đi tìm khổ.”

Trùng Tử vò đầu ngấm lại, gật gật đầu.

“Thế thì ra nước ngoài chơi đi,” Linh quang của Trùng Tử lóe lên, “Gần thì đi Tân Mã Thái, xa thì có thể đi châu Âu, sẽ không giống nhiều người trong nước.”

Tân Mã Thái: gọi tắt của 3 nước Singapore, Malaysia và Thái Lan.

Trình Ý ngồi một bên lật tạp chí du lịch nghe được, cũng gật đầu, khá là tán thành, Trùng Tử rất là đắc ý, lông mày dương dương tự đắc.

“Tân Mã Thái bây giờ nóng muốn chết, hơn nữa mỗi ngày đều có chuyện.” Tôi tìm một tấm ảnh trên mạng cho Trùng Tử xem, ảnh dịch từ trên ghế sofa xuống ngồi dưới thảm xem một chút, trầm mặc dòm một cái, ánh mắt nghiêm túc.

“Tân Mã Thái không được, không đi.” Trùng Tử bí hiểm liếc mắt nhìn Trình Ý.

Tấm hình tôi cho ảnh xem là một người chuyển giới rất xinh đẹp.

“Vậy châu Âu cũng được này, một người anh của anh đi du lịch qua không ít nước ở đó, chơi rất vui, tiếng anh đủ xài là không thành vấn đề.”

Nghĩ tới cũng thấy rất được, đúng đấy, sẽ chơi rất vui nha.

“Nhưng anh có biết xin thị thực có bao nhiêu phiền phức không, ngày kia là ngày một tháng năm, anh ngược lại biến ra cho em ba cái thị thực coi.”

Trùng Tử tiếp tục vò đầu.

Trình Ý thay đổi một quyền hướng dẫn du lịch khác, nói.

“Lúc này còn không quá nóng, đi leo núi thì như thế nào, Hoàng Sơn, Thái Sơn, Trường Bạch Sơn...” Ngón tay ông chỉ vào một đồng tranh ảnh trong sách.

“Không được!” Tôi cùng Trùng Tử hoàn toàn không tranh cãi, đồng thanh la lên, nghỉ lễ mà đi leo núi cho mệt phờ người ra, không phải là đi tìm khổ sao? Khỏi bàn, kiên quyết không muốn.

Trùng Tử lại dịch tới bên cạnh Trình Ý, rút cuốn sách trong tay anh tôi ra, Trình Ý buông tay, ôm Trùng Tử vào trong lòng, đặt đầu lên vai của anh.

Sau nhiều lần bàn tính không có kết quả, tôi rốt cuộc mất hết cả hứng, bắt đầu quay về căn hạt dưa xem anime, Trùng Tử cũng ở một bên than thở “Không muốn ru rú trong nhà đâu, nhưng du lịch thì không có hi vọng”, Trình Ý là phái hành động, ông bắt đầu tra lịch chiếu phim mấy ngày tới.

Nhưng mà, cuối cùng tụi tôi cũng không có đi ra ngoài.

Sau đó nhìn dòng người nhốn nháo trong bản tin thời sự vào ngày một tháng năm, Trùng Tử sâu sắc cảm nhận, không đi ra ngoài cũng có chỗ tốt.

2. Bạn bè

Không nghĩ tới, cứu vớt ngày nghỉ của ba tụi tôi không phải là phim Mỹ, không phải là tiệc lớn đầy đồ ăn ngon, cũng không phải là manga hay anime, mà là bạn thời đại học của anh tôi.

Trình Ý lớn hơn tôi bốn tuổi, còn nhảy lớp hai lần, khi tôi lên đại học thì ông đã là nghiên cứu sinh năm nhất, vì để tiện chăm sóc tôi, anh tôi không trọ ở trường, căn hộ không nhỏ lắm này cũng là anh tôi mua thời ông học đại học, cách trường của hai chúng tôi rất gần.

Tuy rằng ông không có bạn cùng phòng, nhưng nhân duyên của ông thật sự không tồi —— chỉ giới hạn bạn nam, còn bạn nữ ông sẽ không chọc ghẹo tới. Bình thường bọn họ cũng sẽ đi ra ngoài đánh cầu, uống rượu, thỉnh thoảng anh tôi cũng dắt tôi theo, nói là để tôi va chạm với xã hội.

Tuy rằng mỗi lần tôi đều cảm thấy phải đi làm bia chặn rượu cho ông.

Trùng Tử lớn hơn tôi hai tuổi, nhỏ hơn hai tuổi so với Trình Ý, bọn họ quen biết nhau trong một lần hoạt động ở trường học, tình huống cụ thể sau này tôi sẽ kể rõ tường tận, người quen chung của cả hai cũng không ít, người mời ba người tụ tập tôi “đi nghỉ” lần này chính là một người bạn của hai ông, tôi cũng rất quen thuộc với lão học trưởng này, họ Lý gọi là Lý Trầm.

Cái tên bá khí trầm lậu cũng không che giấu được sự thật lão này là điều ti nam. Trình Ý lái xe đến chỗ đó, càng chạy càng hoang vu, càng chạy càng không đúng. Cuối cùng nhìn thấy một khu biệt thự nhỏ vừa được sửa chữa lại không bao lâu, bãi cỏ trước cửa còn chưa mọc um tùm. Gió thổi phát phơ, hất lên một mảnh bụi vàng.

điều ti: không giàu có, không đẹp trai, nghĩa trái ngược với cao phú suất.

() như nhà ở chốn thôn hoang làng vắng, chỗ nào giống nơi nghỉ lễ đâu!

“Khà khà,” Lý Trầm mặc một cái quần cộc hoa lá hẹ đi từ trong nhà ra, nhìn thấy chúng tôi mang theo túi lớn bao nhỏ hành lý, vô cùng ngưỡng chừng xoa tay, “Mau vào trong, tới thì tới chứ, mang nhiều đồ thế này làm chi thật ngại quá.”

Một cơn gió thổi qua, ngày hai tháng năm, tôi cảm thấy một trận rét run.

Cha của học trưởng Lý Trầm là một ông trùm than đá, sợ con mình lớn lên thành một tên con ông cháu cha, ăn no dư mỡ nên lên đại học không cho lão chút đãi ngộ đặc biệt nào. Ai cũng nhìn ra được nhà lão này không phải dạng vừa, thế mà cứ mỗi cuối tháng lại thường hay vay tiền của anh tôi để ăn cơm, một mặt còn để tiện lừa gạt tôi gọi lão là “Anh Trầm”, o()o.

Vào cửa, trang trí trong phòng khách trái lại không tệ, ít nhất không phải là cái gì vàng son lộng lẫy, toàn thể vẫn là phong cách đơn giản rộng rãi. Đặt hành lý xuống, Lý Trầm dẫn chúng tôi đi chọn phòng.

“Không tệ lắm đúng không, có nước có điện có WIFI, sân sau còn có một bể bơi nữa đó,” Lý Trầm dẫn ba tụ tập tôi lên lầu hai.

Tôi & Trùng Tử: Nói lại lần nữa coi ông nội. ()

Trình Ý: Thật muốn nhấn đầu cậu ta vào trong xi măng.

Tham quan xong cả người thấy không ổn đấy được không? Lầu một còn có thể xem là nghiêm chỉnh, lầu hai hoàn toàn chỉ quét qua một lớp sơn, trong phòng ngoại trừ giường ra thì cái gì cũng không có. Được rồi, coi như ở đây có Wifi đầy đủ, tha cho lão một cái mạng đi.

Tôi thật sự là một người rộng lượng mà.

Ý nghĩ này chỉ được duy trì vồn vện cho tới lúc tham quan cái gọi là bể bơi ở sân sau.

Một cái hồ đất to chà bá. (#)

No zuo no die why you try.

(Không làm thì không chết, sao chú cứ thích thử.)

Tôi cùng Trùng Tử bắt tay thu thập lão, anh của tôi thì thờ ơ lạnh nhạt. Cuối cùng, Lý Trầm mang theo vệt đỏ trên mặt do bị tôi nhéo thành thật khai báo.

Mục đích lần này mời anh tôi cùng với Trùng Tử (tôi là hàng tặng kèm) lại đây, chủ yếu là để —— giúp đỡ thiết kế trang trí nhà. Lý Trầm muốn đem căn nhà đang ở này biến thành nhà mẫu, sau đó chỉnh sửa các

căn nhà khác tốt hơn để bán, nhờ vả anh tôi và Trùng Tử là có thể yên tâm vì hai người họ giỏi, quan trọng nhất là không tốn tiền...

Chúng tôi ở trong khu biệt thự chim không thèm ị này ba ngày, ngoại trừ bốn người chúng tôi ra thì ngay cả bóng ma bóng quỷ cũng chẳng có. Ngày thứ nhất còn có thể ăn chút rau xào, ngày thứ hai hết đồ ăn, gọi điện đặt KXC thì người ta không chịu giao lại đây, phải lên mạng đặt mì gói, nhờ chuyển phát nhanh đưa tới để cầm cự. Qua ba ngày, chúng tôi không thèm để ý đến Lý Trầm gào khóc thảm thiết giữ tại tôi lại, quyết đoán trở về nhà mình, nhìn một bàn đầy sủi cảo đông lạnh mà lệ rơi đầy mặt.

Kỳ nghỉ cứ như vậy trôi qua, còn không bằng đi du lịch nhìn đầu người.

3. Hình nền

Tính cách ba người chúng tôi tuyệt đối không giống nhau, hình nền điện thoại di động và laptop cũng không giống.

Hình nền của Trình Ý luân phiên là các công trình kiến trúc trên thế giới và ảnh ba người chúng tôi chụp chung, tuần hoàn ba ngày đổi một lần.

Của Trùng Tử là ảnh phim theo phong cách quý dị hoặc hình ảnh ấy chụp chung với Trình Ý, cũng có lúc ảnh lấy hình mình tự sướng làm hình nền (đậu, không để hình chụp chung với em chồng tôi đây).

Còn của tôi là hình nền nhân vật mấy bộ anime đang nổi, hoặc hình mấy bé mèo đáng yêu. Tôi rất muốn nuôi một con mèo, nhưng rất tiếc anh tôi bị dị ứng với lông vật nuôi.

Có điều tôi dám cá, trong album ảnh của mỗi người chúng tôi nhất định đều có một tấm hình, đó là vào mùa đông chúng tôi xuống lầu chơi ném tuyết, anh tôi và Trùng Tử dựa lưng vào nhau, tôi ngòm xồm trước mặt bọn họ, giờ điện thoại lên chụp.

Một tấm ảnh chụp rất đẹp, bây giờ đã được phóng to treo trong phòng khách, trong hình mỗi người đều thật vui vẻ, ngay cả Trình Ý cũng cười lộ ra một chút hàm răng.

Đó là năm đầu tiên chúng tôi cùng nhau trải qua, là một phần ký ức muốn vĩnh viễn bảo lưu lại.

4. Xưng hô

Tôi chưa từng nói qua chúng tôi thường xưng hô như thế nào với nhau.

Ồ, hình như chưa nói nha.

Tôi bình thường gọi anh tôi là “Anh” hoặc “Anh hai”, cái gì cũng gọi, sốt ruột bực mình thì trực tiếp gọi tên Trình Ý.

Trùng Tử gọi tôi là Trình Nặc, có chuyện cần nhờ vả (như lười không muốn làm cơm) thì gọi tôi là “Đại mệ” (mang theo vị Đông Bắc nồng nặc), gọi anh tôi là Trình Ý, thỉnh thoảng tôi nghe thấy anh làm nũng thì gọi “A Ý à” hay “Ông xã ơi” gì đó.

-|||

Đến Trình Ý, bình thường ổng sẽ gọi tên tôi, tôi nhớ khi còn bé ổng gọi tôi là Nặc Nặc, có lẽ cảm thấy một người đàn ông phát âm cái này hơi kỳ quái nên ổng không tiếp tục gọi như thế nữa, nhưng mà ổng gọi Trùng Tử là... Lượng Lượng (vậy thì không cảm thấy kỳ quái ha!).

Mỗi ngày Lượng Lượng dài, Lượng Lượng ngắn... Cho em xin chút tự trọng coi. (o)

5. Hôn môi

Ngày hôm nay Trình Ý thức dậy rất muộn, chỉ kịp nhét hai mảnh bánh mì nướng vào trong miệng rồi ra cửa, trưa hôm nay tôi không có chuyện gì, chỉ ở nhà tra tư liệu.

Trùng Tử thức dậy càng muộn hơn, hơn chín giờ mới tỉnh, một tay vịn eo, một tay che miệng ngáp.

Quý đều biết hai ổng làm cái gì, điểm đỏ trên cổ từng mảng, quả thật như bệnh viêm da.

Trùng Tử nhìn thấy ánh mắt thiết (thô) kinh (bỉ) ngạc của tôi, còn giấu đầu hử đuôi ho khan một tiếng.

Cũng đã quen rồi được không, sau khi Trùng Tử chuyển đến được một tháng, tôi tình cờ liếc thấy thông qua khe cửa phòng ngủ không đóng kỹ của hai ổng —— ông anh đứng (muộn) đần (tao) từ bé đến lớn của tôi ôm Trùng Tử vào trong ngực mà hôn môi kịch liệt, tiếp theo nhào tới trên giường... Một trận âm thanh đầy ái muội.

Hình ảnh kia quá mỹ, tôi không dám nhìn thẳng.

Sau đó cứ như vậy thấy nhiều, hai người bọn họ ở nhà cũng không kiêng kỵ tôi, ôm một hồi rồi hôn một chút bla bla.

Có lần tôi hỏi Trùng Tử, lúc mấy anh KISS, chẳng lẽ anh cần phải kê chân hả?

Ảnh lập tức xù lông.

Tôi thừa nhận là tôi cố ý, này thì show ân ái.

4. Chương 4: Cho Nên Nói Anh Chính Là Cái Tên Tiểu Bạch Kiềm Vô Tích Sự Đã Làm Cho “lượng Lượng” Chưa Kết Hôn Đeo Ba Lô Ngược

1. Không có gì để nói cho nên không có tiêu đề

Không phải đã nói Trùng Tử chưa bao giờ dùng ảnh chụp chung với tôi để làm hình nền sao? Tôi hỏi qua ảnh lý do là gì.

“Thật ra anh có để một lần.” Trùng Tử bưng cái trán, một bên đen mặt.

“Chính là tấm ba người tụi mình chụp khi đến thành phố C chơi, chụp ở bên hồ ấy. Anh chợt nổi hứng đặt nó làm màn hình khoá, sau khi về nhà ăn cơm thì bị mẹ anh thấy được...” Nét mặt của anh như cặn lời.

Tôi mơ hồ có suy đoán chẳng lành.

“Mẹ của anh, bà ấy nói... Anh nên cân nhắc đến em, còn nói dù sao cũng là anh trai với em gái, cách biệt cũng không lớn.” ()

—# cái ý nghĩ kỳ quặc gì đây.

2. Chuyện lúc trước

Sau khi Trùng Tử tuyên bố với người nhà là thích anh của tôi, có một lần mấy người chúng tôi ngồi nhậu một chút, rượu vào bắt đầu mở đài, Trùng Tử rầm rì thẳng thắn bộc lộ suy nghĩ của anh dành cho anh tôi.

Dáng vẻ thoả mãn của Trình Ý lúc đó thật sự rất khó có thể hình dung, anh tôi ôm Trùng Tử vào trong lòng, vuốt ve tóc của anh ấy.

Trùng Tử (tên thật là Côn Lượng) biết anh tôi khi anh hai mươi tuổi học đại học năm hai, anh của tôi lúc đó là nghiên cứu sinh năm nhất, trong trường tổ chức một cuộc thi thiết kế nội thất, anh tôi hỏi thăm nhiều chỗ, quyết định tìm bạn học Côn Lượng “Làm việc thì cà lắt cà phơ” nhưng có chút danh tiếng để cùng hoàn thành cuộc thi.

Cũng là giữa hè, nhận được điện thoại gọi tới của anh tôi, Trùng Tử đang đi đá banh quyết định tới gặp mặt ổng. Thời điểm anh đến quán trà nhỏ ngoài trường học còn mặc áo cầu thủ, trên đầu đều là mồ hôi.

Trình Ý xen vào một câu, lúc đó anh cảm thấy người này thật không đáng tin, Trùng Tử liếc ổng một cái.

Vào lúc ấy, Trình Ý đã bắt đầu kiếm được tiền lương, áo sơ mi trắng quần tây, một thân tình anh kiểu mẫu, hai người như vậy ngồi chung một bàn có cảm giác không thích hợp lắm. Rồi bọn họ bắt đầu nói chuyện hợp tác thiết kế lần này, hai người nói vài câu về đề tài, sau đó nhanh chóng phát hiện ra ý tưởng thiết kế của cả hai vô cùng hợp rơ.

Kế tiếp càng hợp tác sâu hơn... Càng biết rõ.

Tuy rằng cuối cùng chỉ đạt hạng ba, thể nhưng ấn tượng của hai người với đối phương cũng không sai, hơn nữa cũng vô cùng tán thưởng phong cách thiết kế của đối phương.

Nghe vô tai tôi thì cảm thấy tình tiết này thật sự quá bình thường, có điều Trùng Tử có thể lưu lại ấn tượng cho ông anh tôi cũng chỉ có thể bắt đầu từ hướng này. Nhận thức của anh tôi về một người từ xưa đến nay đều khởi nguồn từ năng lực của người đó.

Sau đó bọn họ cũng rất ít khi gặp nhau, nhiều lắm có thể xem như người quen, là mối quan hệ gửi tin nhắn chúc mừng tập thể khi tết nhất mà thôi, lần thứ hai quen thuộc là sau khi Trùng Tử tốt nghiệp đi ăn một bữa tiệc chia tay.

Trùng Tử hào hiệp vỗ vai bạn bè chí cốt của ảnh rồi nói mấy lời như “Bốn bể còn tri kỉ”, sau đó đưa từng người lên taxi, nhưng mà khi ảnh quay lưng đi liền dùng sức lau mặt của mình. Khi đó Trình Ý cũng dùng bữa ở cùng một quán, nhìn thấy một màn như thế lúc lái xe đi.

Hải nội tồn tri kỉ: Tuy rằng ly biệt trời nam đất bắc, nhưng khắp nơi đều có bạn bè, vậy nên không cần bi thương.

Sau khi Trùng Tử đưa bạn mình lên xe, thì cái xe ảnh thuê lại hết chỗ cho ảnh ngồi...

Thật sự ngu ngốc đến thú vị —— cái này tuyệt đối là suy nghĩ của ông anh ruột cùng một mẹ của tôi lúc đó, tôi dám lấy kinh nghiệm sống cùng ổng mấy năm qua đánh cá.

Thuận lý thành chương, anh của tôi lái xe đến đề nghị đưa Trùng Tử về trường học, vừa thấy người quen, ấn tượng cũng không tệ lắm, thế là ảnh cũng đi theo luôn.

Rồi chính là tôi cảm ơn anh mời anh ăn cơm, ai nha kia sao được lần sau mời cậu uống trà, quán bar này kỳ thật thanh tịnh không tồi, toà cao ốc mới xây kia khá đặc sắc đi xem xem?

Cuối cùng xuân tâm của Trùng Tử nảy mầm, không chống cự nổi mà lăn giường với anh tôi, sau đó ảnh cảm thấy nếu đã ngủ người ta (xác định không phải là người ta ngủ anh?) thì phải phụ trách, hơn nữa... Cảm giác giống như vừa lừa gạt chiếm tiệm nghi của anh tôi rồi.

Trình Ý chính là một con sói phúc hắc, ổng tuyệt đối là có dự mưu, hơn nữa ổng đã sớm coi trọng người ta.

Trùng Tử ngã bài với người nhà mình.

Trong nhà của ảnh, mấy đời đều làm nghề nhà giáo, cha mẹ đều là giáo sư có tiếng tăm không nhỏ. Trên còn có một ông anh dưới còn có một cậu em, mặc dù nói là không có áp lực nối dõi tông đường, nhưng cha mẹ ảnh vẫn cực đoan không đồng ý, trong cơn tức giận ảnh rời nhà rồi chuyển tới ở cùng chúng tôi.

3. Khó khăn

Làm người đàn ông của Trùng Tử, anh tôi phải ăn chút vị đắng.

Gia trưởng Côn gia từ đó đến giờ chưa từng có sắc mặt gì tốt đối với anh tôi, lạnh lùng trừng mắt coi như là đã uống tỉnh tâm khẩu phục dịch, chứ bình thường chính là rỗng phun lửa. Trùng Tử không muốn trở về cầu xin tha thứ, anh của tôi mềm mỏng dao động hơn một năm, mấy tháng trước Trùng Tử mới trở về nhà mình ăn một bữa cơm, nhưng vẫn chưa thể mang theo Trình Ý.

tĩnh tâm khẩu phục dịch: thuốc dành cho phụ nữ mãn kinh.

Muốn anh tôi bình an vô sự mà ngồi trên bàn cơm Côn gia nâng đũa, tôi đoán chừng phải đợi đến khi ổng gần bốn mươi tuổi mới được.

Vì anh tôi phải chịu oan ức như thế, tôi đã từng oán giận Trùng Tử một chút, nhưng sau khi được ông anh mình điểm hoá, khúc mắc trong lòng cũng tiêu tan gần hết rồi.

“Nếu có một ngày em chưa kết hôn mà bị một thằng tiểu bạch kiểm vô tích sự nào đó làm cho mang thai, anh sẽ lấy dao chặt hán ra,” Trình Ý nói rất bình tĩnh, “Ba mẹ Lượng Lượng cũng sẽ có suy nghĩ tựa tựa như vậy.”

Cho nên nói anh chính là cái tên tiểu bạch kiểm vô tích sự đã làm cho “Lượng Lượng” chưa kết hôn đeo ba lô ngược???

Hề nhô tiểu bạch kiểm, gút bai tiểu bạch kiểm.

Còn nhớ Trình Ý cùng Trùng Tử giận dỗi nên Trùng Tử dùng quả dưa hấu làm ổng vui không? Có người nói là do ba mẹ Trùng Tử bức bách Trùng Tử đi kết thân, Trùng Tử vì lấy lệ cho qua nên cũng thật sự đi đến đó, nhưng không muốn anh tôi lo lắng hoặc ghen, anh bèn nói dối.

Thế nhưng anh tôi là một tên biến thái, còn nhớ không? Ai biết được ổng làm sao biết Trùng Tử đi kết thân với người ta. Sau khi ổng biết rồi, trái lại đi hỏi Trùng Tử đã xảy ra chuyện gì, Trùng Tử cũng không muốn nói thật — chuyện như vậy trong cuộc đời của anh cơ bản chẳng khác nào một chuyện mất thể diện, tính khí của đại thiếu gia thật là.

Trình Ý vốn muốn lơ Trùng Tử mấy ngày để làm cho anh tỉnh lại một chút, tại sao không tín nhiệm anh tôi. Nhưng sau đó lại được câu ca nào dẫn dắt, nhân sinh khổ đoản, gần nhau không dễ, tốt nhất vẫn nên quý trọng.

Ca từ kia được hát như thế này: Hai ta nguyện bên nhau trăm năm, ai chín mươi bảy tuổi đi trước, xin người chờ thêm ba năm trên cầu Nại Hà.

Nghe xong Trình Ý ngâm nga câu hát này của Lưu Tam Tỷ, tôi không nhịn bật cười.

Sau đó, cảm thấy trong đôi mắt có gì đầy ươn ướt.

Câu hát nằm trong khúc dân ca “Trên đời làm gì có dây tơ hồng” của Lưu Tam Tỷ, một ca sĩ trong truyền thuyết dân gian hồi xưa của Trung Quốc.

4. Âm nhạc

Trùng Tử khó khăn lắm mới lấy được ba tấm vé mời concert từ chỗ bạn của anh.

Cũng không tính là một buổi concert lớn, chỉ là một buổi ca nhạc nhỏ do một ban nhạc rock underground có tên tuổi tổ chức trong một quán bar, nhưng nghe đâu người đến đông nghẹt nên phải dùng vé mời mới có thể vào.

Tôi thấy rất hứng thú, Trùng Tử rất yêu thích ban nhạc này, nghe nói anh đã nghe nhạc của họ từ thời còn là học sinh. Còn Trình Ý, ổng có thể xài hơn cả trăm ngàn khối đi nhà hát, nghe nhạc thính phòng để bồi dưỡng tế bào nghệ thuật.

Hiện trường quả nhiên siêu cấp sôi động, chỗ ngồi đã hết, một nhóm em gái không thấy mặt mũi ra sao gào gào rít rít, nhạc nền vẫn luôn được bật cho đến khi ban nhạc đi ra, thời điểm ban nhạc vừa mở miệng hát, mọi thứ mới trở nên yên tĩnh một chút.

Bình tĩnh nhận xét, ban nhạc này hát thật sự rất có cảm xúc, tay chơi guitar là hát chính, giọng ca vừa có tang thương vừa có năng lượng, tinh thần của tiếng trống cũng mười phần, tuy tôi đã qua cái tuổi nữ sinh trung học nhiệt huyết, nhưng cũng không nhịn được lớn giọng hát theo khi bọn họ hát bài When You Believe.

Trùng Tử từ đầu đến cuối đều hát theo, cổ họng cũng sắp khàn, Trình Ý cũng buông xuống thành kiến với những ban nhạc như thế này, rất chuyên tâm lắng nghe.

Trên đường trở về, trong đầu của tôi đều ơ ơ thanh âm của tiếng nhạc, Trùng Tử một bên hưng phấn kể với anh tôi tiểu sử và phát triển của ban nhạc, giống y hệt fan cuồng.

Nhưng mà chuyến đi nghe ca nhạc ngày hôm nay vẫn rất đáng giá, ít nhất có thể làm cho bộ xương già này hoạt động một tí để bản thân trẻ lại thêm một điểm.

Đặc biệt là Trình Ý, nhìn thấy ổng chưa già nhưng tâm hồn đã yếu thành dạng gì rồi, nghe nhạc cổ điển hay kinh kịch không sai, nhưng xin anh tốt xấu gì cũng nên để ý tới nhạc nhẽo đang thịnh hành bây giờ một chút đi, thần khúc tẩy não Quả Táo Nhỏ cũng chưa từng nghe nói đến thì hơi quá mức rồi.

5. Bị cúp điện

Bụp, WiFi trên điện thoại di động lập tức bị mất, Trùng Tử gào to một tiếng, có lẽ bản vẽ đã hoàn thành trong máy tính vẫn chưa kịp lưu lại. Trình Ý vô cùng trấn định tìm đến đèn sạc dự phòng, kiểm tra cầu dao điện.

Không biết mạch điện nào trong nhà bị cháy, mười giờ tối cũng không thể có người đến sửa, giữa đêm hè không có điều hoà... Tuy rằng đêm đó tối hù không nhìn thấy, tôi cũng có thể biết Trùng Tử đang lăn lộn trên mặt đất.

Tuy nói Trình Ý học kiến trúc, cũng khá biết về mạch điện, nhưng cũng không nghịch thiên đến mức chột cái là sửa được ngay, nói cách khác, ổng cũng chỉ có thể chờ thợ sửa điện ngày mai tới cửa. Ba người chúng tôi từ trong phòng mình đi ra, ngồi vào trong phòng khách, im lặng đối mặt nhau.

Thời tiết phi thường phi thường nóng, cho dù là ban đêm nhưng vẫn đặc biệt nóng, cảm giác mát mẻ của máy lạnh từ từ tiêu tan, càng làm cho cả người cảm thấy một chút nóng nực về tối trên cơ thể.

Nhìn nhau lặng yên không nói một lời.

Trùng Tử đã cởi áo chỉ còn mỗi cái quần cộc, anh tôi còn rụt rè mặc áo ba lỗ, còn tôi đây hận mình sinh ra không phải con trai... Mặc vậy ngủ nóng chết bà rồi.

“Nóng quá.” Qua một lúc sau, Trùng Tử rút cuộc không nhịn nổi, “Không thôi đến khách sạn gần đây ngủ đi.”

“Thế thì đi vào McDonald’s ké máy lạnh với wifi còn hơn, muốn đi khách sạn, vậy thì chúng ta thuê mấy phòng mới thích hợp?” Thuê mấy phòng cũng không giống như chỉ vào đó ngủ đằng hoàng được không.

Trùng Tử chép chép miệng, thua trận trước thói quen trào phúng của tôi.

Trình Ý trước sau như một nói sang chuyện khác, “Như vậy đi, đêm nay trải chiếu nằm dưới đất trong phòng khách mà ngủ, nóng quá thì mở cửa sổ với cửa ra, Trình Nặc, trong nhà còn nhang muỗi không?”

Tuy rằng bình thường đều dùng nhang muỗi điện, nhưng tốt xấu gì tôi cũng dự phòng một hộp nhang đốt. Tôi vất vả giờ đèn pin lần lượt kéo từng ngăn kéo mà tìm, hai người kia đã trải chiếu xong.

Đây là trải nghiệm rất mới lạ, từ xưa đến nay tôi chưa từng ngủ chung với người nhà, hai ổng chắc cũng thế. Sau khi nằm xuống quả nhiên không ngủ được, chúng tôi bắt đầu trò chuyện, anh của tôi nằm chính giữa, tôi với Trùng Tử nhiều chuyện tán dóc với nhau, từ thơ ca đến triết học nhân sinh...

Cuối cùng, Trình Ý bị phiền chịu không nổi, gắt gao kéo Trùng Tử nhấn vào trong ***g ngực của ổng, Trùng Tử chỉ có thể phát ra tiếng ô ô xin tha. Đầu tôi đầy gạch đen (—|||) chuyển qua chỗ khác, không nhìn nổi nữa.

Tôi không phải là người luôn có cảm giác an toàn, khi ngủ trong phòng mình đều phải khoá trái cửa, thói quen này là do anh tôi dạy cho tôi khi ổng dời ra ngoài sống lúc mười tám tuổi, ở tuổi dậy thì mất cảm nhất, hầu như chỉ có mình tôi ở nhà. Mỗi buổi tối, cho dù bản thân có gan lớn đến cỡ nào, lúc ngủ cũng phải khoá cửa thật chặt, phòng ngừa bất ngờ.

Sau đó lên đại học, ở cùng với anh tôi, thói quen này vẫn được bảo lưu lại, hoàn toàn đã trở thành phản ứng bản năng.

Thế nhưng buổi tối hôm đó, dù cho cửa được mở ra, tôi cực kỳ an tâm chìm vào giấc ngủ.

Bởi vì người nhà của tôi đều ở bên cạnh, hai người anh của tôi nhất định sẽ bảo vệ tôi, cho tôi bình an vui vẻ.

5. Chương 5: So Với Anh, Hai Đứa Em Mới Giống Như Là Anh Em Thất Lạc Nhiều Năm Vậy.

1. Game

Bản thân tôi là người rất thích chơi game offline.

Không muốn bị làm phiền bởi bất kỳ ai trên mạng, với lại được thoải mái đánh quái, đi theo tình tiết trò chơi, nên game offline trở thành lựa chọn tốt nhất (duy nhất) của tôi, tôi thậm chí còn đặc biệt nâng cấp máy tính trong phòng mình để chơi game, đổi màn hình lớn, sắm thêm tay cầm điều khiển.

Trùng Tử cũng coi như là một người thích chơi game, có điều ảnh thích chơi chính là trò cày level, sau đó trong tiếng than thở của đấng tay tàn mà xưng bá sever, trở thành cái gọi là đại thần. Có một lần tôi dùng acc clone của Trùng Tử giúp ảnh hợp tác pk, sau khi nhìn thấy dòng chữ đỏ tuyên bố ảnh thắng trên kênh thể giới, Trùng Tử cười siêu cấp đê tiện, đổi lại một cái nhìn cực kỳ khinh bỉ của tôi.

Lúc này, tôi tải xuống một trò trên cái diễn đàn tôi hay đi dạo, theo đề cử nói là đồ hoạ khá được, nội dung trò chơi cũng ok giống vậy, nhưng thiết kế mỗi màn là “Thần tác”. Tôi ôm hứng thú rất lớn download về cài, chơi chưa được mấy màn liền muốn quăng tay cầm.

Đúng là tác phẩm của thần, tôi quay đầu nhìn trang web kia một, quả nhiên lọt vô mắt hai chữ “Thánh troll”.

o()o

Nội dung trò chơi chỉ đơn giản là người yêu của nữ chủ đi báo thù, nhưng tin giang hồ truyền đến người yêu báo thù không thành, ngược lại bị giáo chủ ma giáo giam giữ, sau đó nữ chủ mang theo trường kiếm trốn ra khỏi nhà, chuẩn bị đi cứu viện người yêu của mình, lần “Giết quái” thứ nhất chính là đánh người hầu trong sân.

Theo thủ đoạn bình thường thì là đánh chết bọn họ... Đây chính là người hầu nhà mình, bị người làm trong phủ tiết lộ ra tin bản thân giết người... sau đó bị bắt chém... the end.

Lần thứ hai, tôi cẩn thận từng li từng tí một không giết chết người hầu, thấy máu của bọn họ rơi xuống màu cam tôi bèn thu tay, vô cùng thuận lợi chạy tới cổng lớn... Đâu, mở cổng còn cần phải nhập mật mã sao!!!

Mật mã là một câu hỏi suy luận logic, lâu quá tôi không chơi trò động não, cuối cùng nhờ cái mật mã này mà việc sắp thành lại hỏng... Không thể đi ra ngoài — bị cha mẹ ngăn cản — bị nhốt ở trong phòng — người yêu chết — tự tử theo vì tình... the end.

Đệt, quên save.

Khi tôi vất hết óc ra được cửa, còn nhiều câu đố xoắn não hơn đang đợi tôi phá giải... Lúc Trùng Tử gọi tôi ra ăn cơm trưa, cứ nhiên nhìn thấy dáng vẻ vô đầu bứt tóc khổ đời của tôi.

Ngạc nhiên chưa ngạc nhiên chưa, đây không phải là dáng vẻ tiêu chuẩn lúc ảnh đánh mất linh cảm sao.

Sau bữa cơm trưa vừa nhanh gọn lẹ vừa khổ bức của tôi, Trùng Tử cũng cảm thấy thú vị khó giải thích được, ngồi xếp bằng bên cạnh tôi mà nhìn, không lâu sau ảnh cũng lộ ra nét mặt muốn rút cằm xuống đất, bộ dạng như kiểu quát đờ phắc.

Trình Ý tan tầm về nhà, có lẽ là nghe thấy thanh âm nhao nhao của tôi và Trùng Tử ở trong phòng, đi tới nhìn một chút.

Đồ vật đầy đất, có Hán ngữ đại từ điển — tụi tôi phải dùng bách khoa toàn thư (vì có mấy cái lạ hoặc ngay cả baidu cũng bó tay), có từ điển Anh – Trung (ha ha, trong một game cổ đại mà xuất hiện một thằng cha thương nhân chèo thuyền từ bên kia đại dương lại đây, có đồ vật muốn bán cho người chơi, người chơi phải dùng tiếng anh để trả lời thằng chả... Cái vấn đề này là tục ngữ với truyện cười nhạt nhẽo bằng tiếng anh), pad với ba trăm câu thơ ca thời Tống (nữ giả nam đến tìm tin tức từ một thím hoa khôi thơ văn lai láng, mà không biết làm thơ thì không cho gặp mặt), còn có thêm mấy cuốn vở bài học từ hồi cấp ba mà tôi suýt chút nữa đóng thùng bán ve chai.

“Cả hai đang định lập nhóm ôn thi đại học hả?” Trình Ý hiếm thấy mà nói đùa.

Trùng Tử cùng tôi nhìn nhau một chút: Chơi trò này xong, cũng khỏi cần thi đại học.

“Tại sao anh có cảm giác.” Trình Ý vuốt cằm, “So với anh, hai đứa em mới giống như là anh em thất lạc nhiều năm vậy.”

Sau đó Trình Ý cũng gia nhập đội ngũ của tụi tôi, gánh nặng lập tức nhẹ nhàng đi không ít, nhưng vẫn ngàn cân treo sợi tóc, liên tục NG. Cuối cùng khi chúng tôi rút cuộc cứu được người yêu, tôi nhìn tên người yêu này lại muốn một đao đâm chết hần.

NG: No good, trong đây nghĩa là phải chơi lại.

Bà đây vì cứu mi mà tạch không ít tế bào não, mi ở đây cùng yêu nữ ma giáo ahihi.

Trước khi xuất hiện đoạn clip cảnh người yêu được giải cứu, tôi cưỡng chế thoát game, lập tức gỡ cái trò này.

Trình Ý & Trùng Tử: Nai xừ.

Mi là đàn ông đàn ang mà chính mình không tự chạy được, còn phải phiền toái đi cứu mi, thiệt như nôi!

2. Bạn trai.

Người đàn ông của tôi thiệt ít có phiền phức lắm... À, hình như tôi cũng chưa từng nói qua tôi có bạn trai nhỏ.

Cậu ấy gọi là Giang Thiên Triết, bằng tuổi tôi nhưng lớn hơn hai tháng, bây giờ đang du học ở Đức, trong năm nay sẽ về nước.

Triết trong Giang Thiên Triết có nghĩa là trí tuệ, nhưng lại thường bị bạn Nặc mắng là đồ ngố.

Theo lý mà nói thì cậu ta với tôi cũng xem như là thanh mai trúc mã, nhưng mà đều là chuyện trước lúc mười tuổi, sau đó tôi dọn nhà đi cũng mất liên lạc, mãi cho đến khi tui tôi học cấp ba mới phát hiện cậu ta chuyển đến trường của tôi, còn chung lớp với tôi nữa chứ.

Tiến triển sau đó tôi cũng không biết làm sao lại như vậy, quả thật là ăn năm trăm cân kẹo Stride, cắn bản không dừng được. Tôi chỉ là căn cứ vào tình bạn thân, cùng cậu ta ăn vài bữa cơm, đi dạo thủy cung với cậu ta, xem biểu diễn cá heo bị toé nước ướt người, mượn cái cơ muốn thay quần áo, cậu ta nhất định muốn theo tôi đến nhà trọ của anh tôi, cũng chính là nơi tôi đang ở bây giờ, rất nghiêm túc nói với anh tôi... Cậu ấy phải kết hôn với tôi.

Stride: Một loại kẹo singum của Mỹ.

newpopad800

Tôi lúc đó đập mông cậu ta một cái.

Còn trong ánh mắt của anh tôi viết bốn chữ: Anh giết chú mày.

Nói thật cậu ấy lớn lên trông cũng không tồi, ngũ quan đoan chính, vóc dáng cũng cao ráo, thật nhìn cũng rất được, nhưng từ nhỏ tôi đã thấy đáng về gốc gác thò lò nước mũi của cậu ta, lại nhớ đến cậu ta từng theo sau mông tôi, thút thít rằng có đứa nhóc nào đó nói tôi không thêm chơi cùng cậu ta, nên tôi thật sự chưa từng nhìn cậu ấy như một người đàn ông.

Ngài đây là quay cảnh gì trong phim hả, hay là trong nhà tôi có camera ẩn?

Tiểu Giang sau đó mới bùm mặt, ấp ửng thẳng thắn rằng cậu ta từ nhỏ đã thích tôi, mỗi lần chơi trò gia đình nếu không được làm cô dâu của tôi thì đều có thể ở nhà ghen tị cả buổi (khi còn bé tôi để tóc ngắn, nên toàn đóng vai chú rể), sau khi tôi chuyển đi cậu ta lại ngu xuẩn làm mất số điện thoại nhà của tôi, ba mẹ tôi mỗi ngày chạy khắp trời nam biển bắc, nên càng không liên lạc được.

Sau này nghe nói vị trí trường học của tôi từ tin tức về một cuộc thi sinh vật, cậu ta mới một khóc hai nháo ba thất cổ đòi chuyển đến, thật sự không muốn đợi thêm được nữa, hi vọng sau khi tôi trưởng thành gả cho cậu ta, thật sự không được thì trước hết làm bạn gái của cậu ta.

Lăn giùm đi ông, mơ đẹp nhỉ.

Trình Ý đen mặt đuổi Giang Thiên Triết ra ngoài, sau đó hoàn toàn nghiêm túc ngồi đối diện với tôi mà gõ bàn, nói không cho yêu sớm.

Em bị oan nha, em đâu có yêu sớm, em cũng là người bị hại, em mới bị cậu ta gài có được không.

Dính chặt lấy, phiền phiền nhiễu nhiễu thì tốt nghiệp trung học xong, báo xong nguyện vọng đại học, cậu ta mới nói với tôi rằng kỳ thực cậu ta muốn đi Đức du học, muốn trước khi đi tôi đáp ứng làm bạn gái cậu ta, bằng không cậu ta đi sẽ không an lòng.

Đệt, đi còn không an lòng, bộ ông chuẩn bị đi chết sao? Câu trả lời của tôi là một cước vào mông.

Bạo lực thật sự không phải lỗi của tôi.

Quan hệ của tôi cùng cậu ấy vẫn luôn kéo, mãi đến tận hai năm trước, lúc Trùng Tử chuyển vào nhà tôi, cái tên ngổ đầy không biết từ chỗ nào nghe được tin này, cùng ngày bay trở về, hơn nửa đêm gõ cửa nhà tôi, làm cho tôi tưởng rằng nợ nần gì bên ngoài của Trùng Tử hơn nửa đêm đến đòi mạng.

Ba chúng tôi vừa mở cửa liền choáng váng mặt mày, đồ ngổ Giang Thiên Triết này đeo một cái túi du lịch, một tay làm ra tư thế gõ cửa, còn một tay khác cầm một tờ giấy vệ sinh chùi mặt, khóc giống như một bao nước mắt.

Anh của tôi không thể nhịn được nữa xách cậu ta vào trong phòng, trải qua một phen “Tam đường hội thẩm”, cậu ta nói cậu ta cho rằng Trùng Tử là bạn trai tôi, không muốn tiếp thu sự thật khiến lòng người tan nát này, nên sau đó cậu ta bay về để giữ tôi lại. Trùng Tử nghe xong cười lăn lộn trên đất.

Tôi nghĩ nghĩ, mấy năm qua với nhau, cậu ấy quả thực không tính là người ngoài, tôi bèn nói cho cậu ấy biết quan hệ giữa anh tôi và Trùng Tử...

Ai ngờ cậu ta trực tiếp gọi Trùng Tử là chị dâu...

Thật là một con người tự nhiên, Trùng Tử đánh giá sau lưng như thế, chỉ không biết là ngu tự nhiên hay đen tự nhiên nữa. (đen ở đây là phúc hắc ấy)

Cho nên nói, người đàn ông của tôi ít có phiền phức lắm, toàn ngu ngốc trực tiếp thôi.

3. Nấu ăn

Trùng Tử là một vị thiếu gia trong nhà của anh, đương nhiên lúc đầu đến nhà chúng tôi cũng như vậy.

Không phải tính cách thiếu gia kia, anh không có phách lối kiêu căng, ngoài miệng tuy có chút độc mồm nhưng trong lòng vô cùng mềm, có một lần ba tụi tôi đi ra ngoài dạo phố, nhìn thấy ăn mày giả vờ xin tiền, tôi với anh tôi kỳ thực đều rất phản cảm với những người rõ ràng có thể lao động mưu sinh nhưng lại giả vờ như thế, liền tự động ngó lơ.

Trùng Tử thật ra cũng biết, đi được cỡ 100 mét, anh muốn nói lại thôi, nhưng cuối cùng vẫn để chúng tôi chờ một chút, anh ấy chạy về cho người ăn mày có kỹ năng diễn xuất quá mức khoa trương kia năm khối tiền.

Ảnh chỉ có hơi làm biếng tay chân một tí, ban đầu quét nhà đều quét không sạch, may là lúc rửa chén bát chưa hề làm bể cái nào, có điều bóp nước rửa hơi nhiều, làm cho cả bồn đều là bọt. Tốt xấu gì ảnh vẫn là học thiết kế thời trang, dùng máy giặt giặt quần áo còn biết phân loại, không gây ra mấy chuyện buồn cười như áo sơ mi trắng giặt xong biến thành áo sơ mi sắc sỡ đủ màu.

Sống bốn năm đại học trong ký túc xá, ngài đây làm sao sống được.

Ảnh nói bốn năm làm đảng căn tin, mua mì là loại ly giấy, trong ký túc xá cơ bản không cần thu dọn đồ đạc, bởi vì ảnh là lão út trong phòng nên mọi người rất chăm sóc ảnh... Skill max điểm duy nhất chính là giặt quần áo.

Sau khi dọn đến đây, kỳ thật ảnh rất tự giác, không ai yêu cầu ảnh làm những gì, nhưng ảnh vẫn yên lặng học làm việc nhà, có thể là do ngại mặt mũi đàn ông. Thật sự, tôi cảm thấy anh tôi kỳ thực không ngại chăm sóc ảnh, nuôi ảnh.

Lần thứ nhất Trùng Tử làm ra được một bàn đồ ăn, mùi vị cũng rất tốt. Sau khi Trình Ý ném thử liền ở ngay trước mặt tôi mà cho Trùng Tử một cái hôn sâu, tôi nâng quai hàm một bên nhìn, một bên ăn.

Thật ra tôi đã sớm biết, lúc tôi đi học còn anh tôi đi làm, Trùng Tử đã đi đến lớp dạy nấu ăn.

Tôi mới không thừa nhận bởi vì nhất thời đa nghi nên mới theo dõi ảnh.

Nhưng mà bắt đầu từ lúc ấy, tôi thật tâm thật ý thừa nhận Trùng Tử, cũng chấp nhận tình yêu có chút “Siêu phàm thoát tục” của anh ấy và Trình Ý.

Trái lại, tay nghề của Trùng Tử tiến bộ thần tốc, hoàn toàn khẳng định vững vàng địa vị người đàn ông nội trợ trong gia đình. Tôi cũng ăn ngon đến vui vẻ, mấy món có khẩu vị nhạt nhẽo của anh tôi quả thật ăn không quen.

A, anh gọi tôi đi ăn cơm rồi, trước hết cứ như vậy đi.

6. Chương 6: Bà Tiết Thật Uy Vũ Hùng Tráng

1. Hàng xóm

Tiểu khu này khá mới, là khu nhà ở đầu tiên do công ty của anh tôi khai thác, chung cư gồm tám tầng có thang máy, nhà đơn có ba phòng hai sảnh. Căn hộ của tụi tôi ở lầu sáu.

Tầng năm vẫn luôn không có người ở, hàng xóm lầu bảy là mấy bác trung niên đã về hưu, thường xuyên đi đến ở nhà con trai của bọn họ, cho nên căn phòng có phân nửa thời gian là trống không.

Lầu bốn... Là bà Tiết danh tiếng truyền xa.

Hoa của bà, không phải ý tứ trêu hoa ghẹo nguyệt — dù sao cũng hơn bảy mươi rồi nên cũng không còn sức đâu, bà lúc trẻ là một y tá, còn là một người mai mối rất lành nghề, sau khi về hưu càng tìm được ánh sáng và nhiệt huyết của quãng đời còn lại, quyết chí phải tập hợp người có tình với nhau trong thiên hạ để họ trở thành người nhà của nhau (cùng nhau đâm đầu vào nắm mỡ).

Nam nữ độc thân trong tiểu khu này, từ cụ già 60 tuổi goá vợ đến em trai mười tám tuổi vừa thi lên đại học, chỉ cần dưới cái nhìn của bà đều có tương lai đầy tiềm năng, tất cả đều được bà làm mai làm mối, thậm chí lúc học đại học, tôi với Trình Ý cũng không có may mắn thoát khỏi tay bà.

Cái này thật sự là một câu chuyện cũ nghĩ lại mà kinh.

Bà ấy quả thật là một vị trưởng bối không tệ, là một người hàng xóm vừa nhiệt tình vừa chân thành, biết ba mẹ tôi ly hôn, chỉ đưa phí sinh hoạt chứ không quan tâm gì đến cuộc sống của tụi tôi, tôi và Trình Ý — một nữ sinh hơn mười tám tuổi cùng một người đàn ông đã có công ăn việc làm liền biến thành những đứa nhỏ đáng thương trong mắt của bà ấy. Đầu tiên là giới thiệu đối tượng ở khắp nơi cho ông anh tôi, thề rằng sẽ tìm cho ông một cô biết nóng biết lạnh yêu thương ông, nhất định sẽ làm cho anh tôi hưởng thụ được tình mẹ bị thiếu hụt trong cuộc đời... Đây là cái gì?

Sau khi anh tôi nghiêm túc đẩy tôi ra làm bia đỡ đạn (ông còn phúc hắc nói rằng phải dàn xếp ổn thỏa cho tôi lấy chồng rồi mới suy nghĩ đến chuyện đại sự của cuộc đời mình, xì, ông anh hai đối trá này), hoá lực của bà Tiết liền từ anh tôi chuyển hướng về phía tôi. Bà mang theo những tấm ảnh chụp nam sinh, đựng phải tôi trong thang máy thì bắt đầu đưa ra cho tôi nhìn, từ các em trai non nớt đến mấy ông chú u buồn, không thiếu gì cả.

Lúc Trùng Tử chuyển vào ở chung, mới đầu bà Tiết cho rằng ảnh là người nào đó của tôi, nhưng sau khi Giang Thiên Triết gây ra cái chuyện nhốn nháo kia, bà Tiết mới từ bỏ thể tiến công với tôi, cây đuốc lại chuyển hướng về phía Trùng Tử!!!!

Trùng Tử từ đó giờ chưa từng gặp phải chuyện như thế này, rất vui vẻ khi lần đầu được bà mời vào nhà, còn chủ động giúp bà xách túi trên đường đến nhà bà làm khách, vào cửa quả thật như đâm đầu vào đầm rỗng hang hổ, ông cụ nhà bà ngồi một bên đọc báo, vừa cười thầm trên sự đau khổ của người khác. Bà Tiết cũng rất nhanh lấy ra một cái hộp kẹp tài liệu thẳng đứng... Có thể đoán được bên trong đựng cái gì.

Trùng Tử trốn ra được, sau đó có một quãng thời gian dài giống hệt như tôi với ông anh tôi đã từng, chỉ dám đi thang bộ không dám đi thang máy. Quá khủng bố.

Thời điểm cuối năm ngoái, chúng tôi đi đến nhà của bà Tiết, dưới sự thăm dò của bà, anh tôi và Trùng Tử thẳng thắn mối quan hệ của bọn họ, lúc đó hai người nắm tay nhau, nuốt nước miếng một cái, rất căng thẳng.

Bà Tiết so với trưởng bối nhà chúng tôi đáng tin hơn nhiều lắm, anh tôi lần đầu tiên ngã bài như vậy trước mặt người thân, sắc mặt thường ngày dù trời sập cũng không đổi cỡ nào đi chăng nữa, nhưng vào lúc này vẫn e sợ không chiếm được chút phúc.

Tình cảm của bọn họ thật sự khó khăn hơn rất nhiều so với người bình thường.

Con người của bà Tiết chuyển động, nhìn Trình Ý một chút rồi lại nhìn Trùng Tử, nhìn qua nhìn lại như vậy mấy lần, khiến cho cả tôi cũng muốn nhanh chóng suy nhược thần kinh, bà ấy mới lộ ra một nụ cười tình nghịch.

“Đã sớm nhìn ra hai đứa này không được bình thường mà, bà đã biết từ lâu rồi, còn muốn giấu bà. Nếu như hai đứa đã quyết định rồi, thì phải chung sống với nhau thật tốt.” Bà vỗ nhẹ đầu của anh tôi, “Đây chính là chuyện cả đời, không vui vẻ thì làm sao có hạnh phúc đúng không?”

Anh của tôi hăng hái gật đầu, Trùng Tử cũng lau nước mắt, có lẽ anh ấy cũng là lần đầu nhận được ủng hộ, bất kể đã từng có bao nhiêu oán giận trong lòng, lúc này cũng được những lời dăn dò của bà Tiết chữa khỏi.

Cho tới khi anh tôi ngẩng đầu lên, tôi gần như cảm thấy tôi nhìn lầm, từ trước đến nay chưa từng thấy, đáng vẻ ương ương khoé mắt của anh trai tôi.

Sau tết, bà Tiết cho tôi và Trùng Tử mỗi người một bao lì xì, mặc dù không có bao nhiêu tiền, chính là tấm lòng, nhưng cũng đủ để hai chúng tôi cảm động một trận. Thật nhiều năm không được lì xì.

Bởi vì anh tôi không có (theo bà Tiết thì lì xì chỉ cho trẻ con và “người nhà”), ổng còn dấm chua nho nhỏ với Trùng Tử một hồi.

Quả thật là quý ấu trĩ.

2. Cà phê & trà

Nhà tôi không có máy pha cà phê — Đây là trước lúc Trùng Tử chuyển tới.

Máy pha cà phê cỡ lớn nhanh chóng chiếm diện tích trong nhà chúng tôi — Đây là sau lúc Trùng Tử chuyển đến.

Pha cà phê, là kỹ năng sống tuyệt vời nhất của Côn Lượng thiếu gia.

Nhưng rất đáng tiếc, phi thường đáng tiếc, ở nhà chúng tôi căn bản không có người thích thưởng thức cà phê.

Tôi và Trình Ý là đẳng uống trà, trong nhà còn có một tủ riêng đặc biệt để đựng lá trà và ấm trà, ngăn dưới của bàn trà bình thường được đặt một khay đựng trà. Mỗi lần anh tôi hoàn thành xong một bản thiết kế, ổng sẽ có chút cao quý ngồi trước hơi nước mờ mờ của khay trà mà trầm tư, đáng vẻ tựa như thế ngoại cao nhân.

Mỗi lần tôi hưởng thụ tay nghề pha trà của ổng, trong lòng đều rất không tao nhã mà tự động tưởng tượng.

Trùng Tử mang tới máy pha cà phê chính là một bi kịch.

Lần đầu tiên ảnh pha cà phê là sau khi chuyển tới một tháng, quá trình “yêu đương” của ảnh với Trình Ý dưới cái nhìn của tôi hoàn toàn là bị Trình Ý dùng nước ấm luộc ếch, Trùng Tử chính bản thân còn không ý thức được, trải qua mấy tháng này gần gũi chung sống, hai người bọn họ cư nhiên cũng rất có cảm giác như một đôi lão phu phu, ngoại trừ làm việc nhà.

Buổi tối ngày hôm ấy, khi ảnh khá tự đắc ở trong nhà bếp rên lên điệu hát dân gian không biết nghe được từ chỗ nào (sau khi hỏi, hoá ra là nhị nhân chuyển ==), vô cùng phong tao bưng ra một cái khay nhỏ, trên khay đựng ba cái cốc sứ, nồng đậm một chất lỏng màu đen dập dờn, trong đầu tôi thoáng chốc thoắt qua bốn chữ lớn — nguyên liệu hắc ám.

Nhị nhân chuyển: một loại kịch của Trung Quốc, khi diễn, các nghệ sĩ mặc trang phục có màu sắc sặc sỡ, tay cầm quạt, khăn tay, vừa đi vừa múa hát.

Trùng Tử đặt hai cốc cà phê tới trước mặt tôi và Trình Ý, anh còn cầm cái cốc của mình lên đầu tiên, làm tư thế mời, rồi vô cùng thoả mãn uống một hớp hương thụ, cảm giác background đều nở hoa hồng, còn mang theo BGM pika pika.

Tuy rằng Trình Ý ngoài miệng không nói nhưng luôn chiều ảnh, anh tôi bắt đầu sờ mái tóc nửa dài nửa ngắn của Trùng Tử, cũng vô cùng tự đắc nâng cốc nhẹ nhàng nhấp một miếng, trong miệng ngậm ngậm, híp mắt một cái.

Tôi ở một bên tỉ mỉ chú ý biểu tình của Trình Ý, ổng xem như là một người rất kén chọn, nếu như ổng có thể nuốt trôi được, vậy tôi đây không thể nào xoi mói, chắc hẳn cũng có thể uống được thôi.

Nhìn cốc nước trước mắt giống như thuốc bắc không rõ nguồn gốc, tôi thổi nguội một chút, uống một ngụm lớn, sau đó ———— phụt.

Tôi làm sao lại quên mất, Trình Ý chơi giỏi nhất là cái trò giả vờ, hướng hồ đây là cà phê do người yêu nhỏ bé của ổng làm cho, dù có là độc được ổng cũng sẽ mạnh mẽ nuốt xuống.

Đây là vị chua, hay vị đắng, quả thật là mùi vị cuộc đời!!!

“Đây là cà phê Kenya anh thích nhất đó.” Âm thanh Trùng Tử có chút run run, “Chất lượng cao cấp lắm, anh cũng chỉ nhờ bạn mang về một túi nhỏ mà thôi.” Giọng nói của ảnh như kiểu “Lấy đàn làm củi, nấu chim hạc làm đồ ăn”, tựa như tôi cần rơi mất một miếng thịt của ảnh.

Em giết, anh được lắm Trình Ý. Nhìn dáng vẻ phúc hắc như đang thưởng thức cà phê này của ổng, tôi có thể biết ổng đã âm mưu, đem em gái ruột thịt làm hòn đá kê chân lấy lòng người đàn ông của mình, Trình Ý anh thật tàn nhẫn.

Tôi yên lặng đặt cái cốc xuống, vô cùng khinh thường liếc mắt nhìn Trình Ý còn đang ngồi tản ra hơi thở cao quý lãnh diễm, yên lặng trở về phòng mình, mang đi hộp trà Tước Thiết ổng thích nhất.

Trà Tước Thiết (trà “mở sê”): một loại trà búp, sau chế biến khô quần thanh nhỏ như lưỡi chim sê.

Hiện tại nghĩ lại một hồi, không trách ngày hôm sau Trùng Tử bắt đầu chiến tranh lạnh với tôi.

Chẳng lẽ là do Trình Ý thù dai đổ thêm dầu vào lửa? Nên sau đó muốn tính sổ với tôi.

3. Kính mắt

Lúc chơi game hay xem tivi, tôi đều quen mang một cái kính mắt phòng chống phóng xạ, hữu dụng hay không không nói tới, chí ít cũng an ủi được tâm lý. Tuy tôi không bị cận thị, nhưng cũng thường xuyên giả bộ đeo kính để biểu lộ mình là người có tri thức.

Trùng Tử không biết lắp lộn dây nào, cũng mua cho anh tôi và chính mình một cái, giống kiểu của tôi, chỉ khác màu.

Của tôi là màu chanh vàng đầy sức sống, Trùng Tử là màu đỏ thắm mãnh liệt cảm xúc, còn Trình Ý là màu đen cao quý lãnh diễm.

Thông báo: Bạn đã thu được quý súc kính mắt x3.

Nhắc tới quý súc kính mắt, tôi thích nhất là Minoru Katagiri, thân đại thúc nhưng tâm thiếu nữ, sau khi bị Katsuya hắc hoá vứt bỏ, liền một bên vừa khóc một bên đâm cho hắn một dao, thiệt là thích (

7. Chương 7: Tôi Thấy Trái Tim Thiếu Nữ Võ Tan Tàn Thành Đầy Đát

1. Thức đêm

Tại hạ là một kẻ cuồng thức đêm, tuy nói như vậy vô cùng có lỗi với cái chuyên ngành gắn bó vô cùng mật thiết kia của tôi.

Bởi vì chuyện này, tôi đã bị anh mình phê bình điểm danh không biết bao nhiêu lần, cách nào ổng cũng đều đã nghĩ tới, nhưng có một điều đã ngăn cản hết thủy biện pháp của ổng — trong phòng tôi có router...

Ông đã từng nói buổi tối sẽ kiểm tra xem wifi trong nhà có được tắt hay không, tôi bèn sửa lại tên wifi để tiếp tục xài, tuy rằng rất nhanh liền bị Trình Ý biết, nhưng sau đó ông cũng bớt khắt khe rồi.

Bởi vì Trùng Tử cũng thức đêm, hơn nữa còn quá cha hơn tôi.

Tôi nhiều lắm là thức đến hơn nửa đêm một chút, nhưng linh cảm của Trùng Tử một khi đến là như vỡ nước tiểu, feedback của khách hàng thì ồ ạt, một tháng ít nhất cũng phải chỉnh sửa suốt đêm ba, bốn hồi, nên ngủ trễ là chuyện thường thường. Tuy rằng Trình Ý cũng thuộc giới thiết kế, nhưng ông làm việc và nghỉ ngơi đều thống nhất theo bình thường, vì nhân nhượng cùng sửa chữa giờ giấc của Trùng Tử, ông cũng tốn không ít công sức.

Kỳ thực Trùng Tử không phải chỉ vào buổi tối mới có thể bạo phát linh cảm, nhưng ảnh đã quen ban ngày vui đùa lác lác ở khắp nơi, buổi tối mới vào đầu bút tại công tác. Thời điểm Trùng Tử mới dọn đến nhà tôi, anh tôi đều bị tật xấu này của ảnh làm cho phát điên, mỗi ngày phải dụ ảnh đi ngủ, tính tự giác của vài người hơn hai mươi cũng không bằng một đứa con nít (hình như tôi cũng không có tư cách để chê bai).

Mấy tháng sau Trùng Tử mới có chút tem tém lại, so với trước kia đã tốt hơn lắm rồi. Tôi thật tâm tò mò, Trình Ý rốt cuộc làm sao làm được, phải biết tuy ông có trí thông minh cao thiết cao, nhưng so với sự kiên trì của một đứa lảm trò (ví dụ như tôi), ông vẫn phải chịu thua không thể nghi ngờ.

Anh của tôi thâm trầm không nói gì hết, khuôn mặt của Trùng Tử đột nhiên đỏ lên giống ớt khỉ, áp ứng không chịu giải đáp thắc mắc của tôi.

Được rồi, thế để em tự đoán.

Cuối cùng Trình Ý còn nghiêm trang nói với tôi rằng: Con gái con nứa ít thức khuya một chút đi, làm cho cơ năng trong thân thể hỗn loạn sẽ ảnh hưởng đến chức năng sinh sản, sau này còn phải hi vọng vào em tiếp tục nối dõi tông đường cho nhà mình đấy.

—!

2. Khách

Ngày hôm nay có bạn bè của Trùng Tử tới nhà làm khách.

Theo như Trùng Tử nói, trong đó có bạn cùng phòng đại học của ảnh, còn có tiểu đồng bọn quen biết từ bé, còn có...

Một cô gái nghe nói là thăm mền ảnh thật nhiều năm.

Sau khi dọn dẹp trong nhà hết sức cẩn thận, đặc biệt đem ảnh chụp ba người tụi tôi treo ở phòng khách lau cho đến khi sạch sẽ sáng bóng, chuông cửa liền vang lên. Trùng Tử hí ha hí hửng đi mở cửa, Trình Ý đứng lên, tôi cũng đứng dậy theo ông anh mặc áo sơ mi đen của mình, nói nè anh hai, lẽ nào anh không biết mỗi lần anh mặc áo đen cũng giống như nữ thủy thủ xinh đẹp biến thân sao — anh muốn đại diện cho mặt trăng tiêu diệt ai?

Có năm người đến, hai người là anh em trong ký túc xá đại học của Trùng Tử, hai người là bạn học cấp ba nhưng không cùng đại học, còn có... Nghe nói là con gái của một nhà thân thiết với nhà của Trùng Tử.

Một thân tiên tiên mang váy trắng, vừa vào cửa liền hô với Trùng Tử một tiếng: Anh Côn Lượng ơi.

Thanh mai trúc mã!!! Thời điểm tôi nhìn thấy vị gọi là tiểu thanh mai này, trái tim tôi nhất thời tan chảy bên trong gió xuân say lòng người.

Một tiểu thư khuê các cực kỳ hoàn mỹ đó biết không?

Bất kể là vóc người vô cùng chuẩn, khuôn mặt xinh đẹp, hay là giọng nói mềm mại, còn có mái tóc đen dài thẳng, đen dài thẳng đấy... A, đây chính là một em gái nữ thần đáng yêu, thiệt muốn cưới ẻm.

Nhìn bộ dạng đại gái của tôi, Trình Ý chỉ tiếc mài sắt không nên kim, đập cẳng chân tôi một cái.

Còn bốn anh chàng thô ráp kia không chút nào có thể hấp dẫn nổi tôi, ánh mắt của tôi trừng trừng nhìn chăm chăm vị gọi là Đình Đình khuê nữ — Đình Đình, tên thiệt là dễ nghe nha ().

Cái lúc tôi không thể nào mặc váy cùng mang giày cao gót, bị người khác gọi là “anh Trình”, thích nhất là quen biết (gheo) mấy chị mấy em kiểu này, giọng nhẹ nhàng eo mềm mại dễ đẩy ngã, buổi tối ôm ngủ nhất định thích muốn chết.

Mấy người chúng tôi đều sôi nổi ngồi xuống, Trùng Tử cùng mấy anh chàng kia hoàn toàn không hề có chút lạ lẫm nào mà bắt đầu trêu đùa nhau, hỏi cái này một chút hỏi cái kia một tí, từ công tác đến tán gẫu hỏi thăm sức khỏe người nhà, đúng là vô tình hay cố ý lạnh nhạt Tiểu Đình Đình.

Tia nhìn chết chóc của tôi phóng thẳng về phía Trùng Tử, bắn trúng mục tiêu.

Trùng Tử không rõ vì sao nhìn tôi, bỗng nhiên tỉnh ngộ.

“Mãi nói chuyện quên không giới thiệu cho mấy ông biết,” Ngồi bên cạnh Trùng Tử là anh tôi, một bên khác là tôi, anh đầu tiên kéo cánh tay của anh tôi “Đây là Trình Ý nhà tôi,” rồi vỗ bả vai tôi, “Đây là em gái của tụi tôi, Trình Nặc.”

Quan hệ giữa Trùng Tử và anh tôi bọn họ không phải là chưa từng được nghe thấy, nhưng tại hiện trường nghe được Trùng Tử chính miệng thừa nhận, vẫn khiến bọn họ cảm thấy ảo tưởng tan vỡ, đặc biệt là Tiểu Đình Đình, ánh mắt lập tức ảm đạm đi và cắn môi.

Ui, rất muốn nhấn vào trong ***g ngực vò vò nha, trên mặt tôi cực lực duy trì bình tĩnh, nhưng trong lòng thì liều mạng lặn lội, bị manh một cực.

Hơn nữa, còn có tí tẹo nhàn nhạt áy náy thay cho Trình Ý và Trùng Tử, Trùng Tử cũng thiệt là, làm sao không xua tan nỗi nhớ nhung của tiểu cô nương người ta, hại người ta thương tâm thương phổi.

Còn mấy anh chàng kia trái lại rất trực tiếp, nói Trùng Tử và mấy người bọn họ là anh em thân thiết, nếu Trình Ý tổn thương trái tim của Trùng Tử thì sẽ tuyệt đối không tha cho ổng, sau khi anh của tôi vô cùng cao lãnh chân thành bảo đảm tuyệt đối sẽ không có chuyện đó, bọn họ lập tức chuyển mặt, bắt đầu xưng huynh gọi đệ, nhân tiện lôi kéo làm quen.

Đàn ông mà, là động vật bất chấp lý lẽ.

Một thanh niên trong đó được gọi là Cương Tử rất chăm sóc Tiểu Đình Đình, nhìn thấy cô nàng không nói mấy câu, lén lút vỗ lưng cổ như động viên. Đình Đình vẫn luôn cúi đầu, tôi không thấy rõ nét mặt của cô.

Không nghĩ tới cái vỗ này giống như châm lửa đốt phản ứng hạt nhân, cô nàng đột nhiên đứng lên, cũng không nhìn ai, ngay lập tức rời khỏi chỗ mọi người.

Có mắt cũng thấy chuyện gì xảy ra, không cần Trình Ý và Trùng Tử nháy mắt, tôi rất tự giác đi theo.

Ôm em gái đáng yêu đang thương tâm vào trong lòng, nhẹ nhàng an ủi bên tai ẻm, nói đùa khiến ẻm đỏ mặt để quên hết đau khổ và không vui, sau đó ôm tới trên giường rồi...

Mỗi khi vào lúc này tôi mới có thể ghét bỏ chính mình vì sao không phải con trai.

Tiểu Đình Đình mở cửa sổ sát đất đi vào ban công, tôi theo sau sau đó đóng cửa ban công lại, đã nhìn thấy cổ mở cửa sổ ra.

Ánh trăng sáng trong làm nổi bật khuôn mặt thánh thiện của nàng vô cùng, gió thổi mái tóc dài bay lất phất, còn nàng lẳng lặng nhìn tôi, ánh trăng sáng ngời, mỹ nhân dưới trăng đẹp tuyệt vời hơn... No no, đây không phải văn học thiếu nữ, là phong cách phun tào của tôi thôi.

Thật sự không biết nói gì, tôi bèn thốt ra một câu mà cảm thấy nhục như con cá nục.

“Hôm nay gió thổi lớn ha, có hơi ồn ào nhỉ.”

== -# o()o

Tôi cuối cùng cảm nhận được cái gọi là cảm giác muốn đâm đầu vô tường chết cho rồi, em gái Đình Đình quay đầu nhìn tôi, vuốt một sợi tóc dài bên thái dương.

“Ừm, giống như là đang khóc.” Cổ nhìn tôi, mặt mày mơ màng.

Rồi làm sao đáp tiếp đây?

Không đúng, tôi sắp quên phong cách của bản thân rồi, không thể tiếp tục như thế, tôi dời đề tài đến trọng điểm.

“Hi vọng bạn có thể nghỉ thoáng một chút,” tôi cố ý có chút thở dài, “Dù sao nhìn dáng dấp này của bạn, mình cũng sẽ...” Sẽ đau lòng, lời tâm tình thập toàn đại bổ này còn chưa nói ra, em gái Đình Đình liền!!! Chủ động nắm chặt lấy tay tôi, á á, tay của cô thật là mềm, tay tôi cũng mềm nhũn ra rồi.

“Bạn... Bạn cũng nghĩ như vậy, đúng không, bọn họ bên nhau bạn khẳng định cũng rất khó chịu đi,” Đình Đình “thâm tình” nhìn tôi chăm chú, “Người anh trai duy nhất của chính mình... Thành bộ dạng này, bạn nhất định cũng không muốn đúng không. Chúng ta cùng nhau cố gắng được không, chúng ta nhất định có thể giúp bọn họ trở về con đường đúng đắn.”

Cổ vẫn thâm tình nhìn tôi, rừng rừng nước mắt.

Nếu như không có điện thoại, QQ và WeChat, sẽ đau đớn biết chừng nào (xin mời hát). A, Trình Ý, anh nhất định phải bao em ăn một bữa. Trong lòng tôi rơi lệ cự tuyệt em gái giấy mỏng manh Tiểu Đình Đình, yên lặng rút móng heo của mình về.

“Cái này, thật ra, mình thấy cũng bình thường. Hai người bọn họ bên nhau rất tốt.” Tôi vuốt mái tóc nửa dài không ngắn của mình, “Trùng Tử mới tới nhà mình có hai năm, hai người họ ở chung với nhau thật sự rất ấm áp, rất hạnh phúc, bạn cũng không nên quá cố chấp.” Xin đừng làm nữ phụ, khí chất Bạch Liên Hoa của thím mà làm nữ phụ không phải sẽ là một pháo hôi xuất sắc sao.

Đình Đình không nói chuyện, một lát sau xoay người đẩy cửa trở về phòng khác, trên mặt khôi phục dáng vẻ mềm mại yếu ớt.

Mắt tôi lại bốc lên hình trái tim, gia đây rất thích kiểu này nè.

Sau đó bầu không khí nói chuyện rất hài hoà, mọi người mồm năm miệng mười thảo luận World Cup, Trình Ý cư nhiên cũng mở miệng vàng nói vài câu, xem như cả chủ và khách đều vui vẻ (ngoại trừ em gái giấy mỏng manh Đình Đình), lúc đưa tiễn họ ra cửa, ánh mắt của Tiểu Đình Đình phức tạp nhìn Trùng Tử, cuối cùng oán hận nhìn anh tôi.

“Phải đối tốt với anh Côn Lượng.” Nói xong cũng không quay đầu lại mà đi khỏi.

Tôi thấy trái tim thiếu nữ vỡ tan tành rớt đầy đất... Đáng buồn nhất chính là tôi còn không có cách nào đem thiếu nữ này ôm vào lòng an ủi một phen.

3. Sau đó

Dọn xong tách uống trà cùng một đĩa hạt dưa, tôi cùng Trình Ý ngồi ngay ngắn trên sofa, Trùng Tử thấy thế rất tự giác đặt mông ngồi trên nệm lót ở dưới đất.

“Khụ khụ,” Làm nanh vuốt của anh tôi, Trình Nặc đại gia có lời muốn hỏi, “Nói đi, anh làm sao phụ lòng Đình Đình tiểu cô nương người ta.”

“Tiểu cô nương cái gì, người ta nhỏ hơn em có mấy tháng thôi.” Trùng Tử một mặt bất đắc dĩ, “Nhà anh cùng nhà nhỏ đó quen thân nhau, hồi bé cũng mang theo nhỏ đó đến chơi vài lần, cũng không biết làm sao nhỏ lại coi trọng anh, em nói xem, thích anh thì nói sớm để anh còn từ chối nhanh gọn lẹ, nhưng nhỏ đó cứ lè mà lè mẽ không để yên cho anh, nhỏ mà nói sớm thì làm sao còn có chuyện như vậy? Thật ra anh cũng có lần trực tiếp từ chối nhỏ, nhưng mà anh còn chưa nói xong thì nhỏ ấy đã trách anh rồi chạy mất, em nói anh phải làm sao đây.”

Nói cũng đúng, câu trả lời này xem như có lý. Tôi buông tha Trùng Tử, xem Trình Ý nói thế nào.

Trình Ý nâng cằm trầm ngâm, ngẩng đầu hỏi:

“Cái cậu ký túc xá trưởng của em ấy, gọi là Đại Chí, là ra làm sao.”

Ai???

Ai!!!!

8. Chương 8: Quà Sinh Nhật Đặc Biệt

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

1. Ghen

Đây cũng không phải là lần thứ nhất Trình Ý ghen — tuy rằng ổng sống chết không chịu nhận, nhưng tôi cùng Trùng Tử khẳng định là ổng ghen.

Trình Ý ghen luôn vô cùng mờ mịt, tôi sống chung với ổng nhiều năm như vậy mới chậm rãi hiểu rõ ông anh mình muộn tao tới cỡ nào. Trùng Tử cũng là sau khi cùng ổng gần gũi tiếp xúc mới từ “Ủầy, chẳng lẽ là anh ghen, thiệt dễ thương nhen” chuyển thành “Đậu xanh, anh ghen phiên chết đi được”.

Trình Ý lần thứ nhất ghen là vì một tấm áp phích dán trong phòng của hai ổng, trên áp phích là hình một anh trai cơ bắp tôi không biết tên nhưng vẫn muốn mạnh mẽ chà đạp thối ấ một phen, nửa người trên để trần, khuôn mặt vô cùng đẹp trai đeo tai nghe, khiến cho người ta thèm nhỏ dãi.

Đương nhiên Trùng Tử dán cái này không phải là để YY với nhìn cho đã mắt, vóc người của anh tôi cũng tôi, vừa cao vừa đẹp trai, theo quan sát của tôi thì năng lực X cũng rất kéo dài, muốn YY còn không bằng tự thử nghiệm.

Trùng Tử là vì lập chí luyện ra được cơ bắp để phản công anh tôi nên mới dán lên, hiệu quả cũng giống như các mẹ dán ảnh Sophie Marceau lên tủ lạnh — trên căn bản là vô dụng.

Sophie Marceau: Một nữ diễn viên Pháp, đạo diễn, biên kịch, và là tác giả. Cô đã xuất hiện trong 38 bộ phim.

Nhưng mà lại nhen lên lửa ghen của anh tôi.

Đây là trước kia tôi nhìn ra được, Trùng Tử vào lúc ấy kỳ thực vẫn chưa hiểu rõ anh tôi bao nhiêu. Trình Ý ổng có thể thật bụng giả vờ, đến khi lửa gạt được Trùng Tử lên giường mới bắt đầu lộ ra bản tính thật, không nói hai lời kéo người ta tới ở chung, muốn hỏi hận cũng không còn chỗ mà hỏi, phúc hắc công một cây. Trùng Tử vẫn cứ cho rằng Trình Ý tuy ít nói nhưng là một người đàn ông rất chín chắn, rất sẵn sàng.

Chín chắn cái khi khô.

Từ ngày đó trở đi Trình Ý bắt đầu toả ra từng trận hắc khí không tên. EQ của Trùng Tử thật ra không quá cao, chỉ dựa vào giác quan thứ sáu của “Còn trùng” để nhận ra được anh tôi có chút bất mãn, nhưng lại không biết phạm vào chỗ nào của vị đại gia này. Qua hơn một tuần, Trình Ý càng nhìn tấm áp phích kia càng không vừa mắt, thời điểm hắc khí mù mịt, Trùng Tử rốt cuộc mới nhìn thấu được chút đầu mối.

Sau đó ảnh chuyển nhượng lại tấm áp phích cho tôi, tôi còn treo nó trong phòng ngủ mấy tháng đấy.

Còn có một lần đi shopping, Trùng Tử nhìn trúng một cái áo sơ mi ở Walmart, phòng thử đồ đều đầy người, lúc đó đã sớm vào hè nên trên người mặc cũng không nhiều, Trùng Tử bèn thay áo để thử tại một góc, cảm thấy rất được rồi trả tiền rồi đi. Khi ấy tôi cũng không nghĩ nhiều, trở về mới phát hiện Trình Ý có gì đó không đúng, cẩn thận suy xét, quả thật đệt mợ một tiếng, trao đổi tin tức cho Trùng Tử, ảnh cũng nhanh chóng say xắm mặt mày.

Anh tôi là một người khó tánh vô cùng, trước nơi đông người tuyệt đối sẽ không hở thân lộ thể, đi bơi cũng rất ít, dù có đi thì sẽ mặc đồ tắm kiểu áo ba lỗ, hoàn toàn khác với quần bơi tam giác của Trùng Tử (tuy rằng Trình Ý có sở thích mặc sịp lọt khe), huống hồ ổng vốn xem Trùng Tử là của mình, càng cảm giác “Bà xã” nhà mình bị người khác nhìn nên rất tức giận.

Ngày hôm sau, mặt Trùng Tử như bị táo bón nhờ tôi làm một chuyện, giúp ảnh bôi thuốc ở mấy chỗ đáng sau lưng ảnh không thấy. Tôi nhìn đằng sau lưng ảnh, quả thật nhìn mà than thở — một rừng dấu hôn, nhìn ra được là dùng sức.

Sau đó Trùng Tử không còn dám thay quần áo ở bên ngoài, trong lòng hai tụi tôi cũng được làm mới giá trị biến thái của Trình Ý.

Uy, ăn xúu giấm cho vui thì thôi, ăn nhiều giấm hại thân, thật sự là đại trượng phu?

2. Ca hát

Cuối tuần, ba tụi tôi đều không có kế hoạch gì, tôi thì không có trò nào mới để chơi, Trùng Tử đã làm xong một bản thiết kế, còn Trình Ý thì uống trà như thường ngày, cảm thấy cứ như vậy thật sự là có chút lãng phí thời gian, vẫn là nên cùng nhau làm chút chuyện vui sướng đi (không đúng chỗ nào).

Nơi này xem như là xung quanh làng đại học, dĩ nhiên có rất nhiều KTV, chúng tôi thường đến một tiệm gia đình thuê một phòng nhỏ, bắt đầu bằng bài “Tối X dân tộc phong” để thông giọng —— đừng cảm thấy kỳ quái, ca bài này để thông giọng rất thích hợp.

Trình Ý là người có thể xài hơn tám trăm để đi nhà hát, lần này vẫn y như cũ đến ngồi chơi kiêm trả tiền, vừa vào cửa liền cởi áo khoác treo ngẫu nhiên hai chân ngồi trên ghế sa lông, chỉ huy tôi với Trùng Tử hát nhạc nào ca bài gì.

Chỉ huy xong rồi bắt đầu bình phẩm, tựa như chuyên gia bình luận, có điều âm cảm của ông tương đối khá, nhận xét cũng rất tốt. Tôi cùng Trùng Tử đều thông giọng xong, hát vô cùng hăng hái.

Tuy nhiên Trình Ý chưa bao giờ ca hát, bởi vì ngũ âm của ông không đầy đủ.

Mấy thím cũng biết học sinh tiểu học tử thần đúng không (là Conan đó...), điểm thần kỳ của thanh niên này là đi tới đâu chết chỗ đó, cộng thêm hai danh hiệu “bàn tay thần châm bách phát bách trúng” và “thần đồng mãi không già bỏ ra hai mươi năm chỉ học đúng một lớp”, ngoài ra còn có khả năng cảm âm tuyệt đối nhưng lại là một tên mù nhạc, hát chưa bao giờ đúng nhịp.

Khả năng cảm âm tuyệt đối (perfect pitch/absolute pitch): khả năng xác định và “sao chép” lại âm thanh mà không cần nhắc lại.

Người có khả năng cảm âm tuyệt đối lại mù nhạc, tôi vẫn luôn cho rằng chỉ trong manga mới có vụ này, thế nhưng từ khi anh tôi biến giọng, tôi liền tin chuyện vi diệu này có thể xảy ra trong đời thực.

Trình Ý trước khi biến giọng cũng từng tham gia một ban nhạc đồng ca dành cho trẻ em, về mặt này không tính là đặc sắc hay cũng không thể nói là rất nát, đặc điểm của giọng trẻ con là âm điệu cao có cảm xúc như kim loại, dùng âm sắc nhỏ nhỏ để bù đắp một hồi coi như hát cũng không tệ.

Không ngờ rằng sau khi bị vỡ giọng, Trình Ý liền say goodbye với ca hát.

Hát một câu mà lệch tông đến mấy chữ, thật sự không có cách nào để chúng tôi làm trái lương tâm khen ông được.

Cho nên vào giờ phút này, khi chúng tôi ca hát, ông ngồi chỉ ra chỗ nào hát không đúng, chỗ nào sửa làm sao. Nhờ Trình Ý mà lúc tôi tham gia thi đấu ở trường đại học còn nhận được phần thưởng.

Sau đó đến thời điểm Trùng Tử hát tình ca thì ông lại chỉ dẫn biểu cảm nét mặt cho anh, mặt mày đưa tình cái gì thật sự hơi lố rồi đó anh hai.

3. Giang Thiên Triết

Đồ ngố kia... À trí tuệ (triết có nghĩa là trí tuệ), tôi cứ gọi cậu ta như vậy đi, cho tiết kiệm chữ.

Từ sau khi cậu ta bùng nổ cảm xúc, da mặt trở nên dày vô biên. Hai năm trước lúc Trùng Tử dời vào nhà chưa đầy mấy tháng, cậu ta không biết nghe từ đâu mà hiểu lầm Trùng Tử là gấu của tôi, nước mắt nước mũi chạy về, khiến bà đầy mềm lòng một cái, cho cậu ta một cái danh phận.

Anh của tôi cũng bị sự tự nhiên của cậu ta đánh bại, với tư cách là gia trưởng đồng ý mối quan hệ của tôi và cậu ấy.

Vì vậy, tôi cùng cậu ấy liền duy trì một loại trạng thái.

Tôi: Có việc gì nói, không có việc gì thì ông đi chết đi.

A Triết: QAQ hui hui hui em thiệt vô tình, thời tiết chỗ anh xấu lắm, đồ ăn cũng không ngon, hui hui hui rất nhớ em đó.

() cứ tựa tựa như vậy đây.

Tên ngổ này (gọi như thế vẫn tương đối thoải mái) năm nay không sai biệt lắm sẽ trở về, chuyên ngành của cậu ta nghe nói rất vĩ đại vi mô, nói rộng thì gọi là nhiệt năng và động lực học, thực ra chính là nghiên cứu làm sao để đốt lò đun càng cao hơn, nhanh hơn, mạnh hơn.

Còn nói sát nghĩa thì phương hướng nghiên cứu của cậu ta là đốt động cơ xi lanh như thế nào cho tốt hơn, cũng là phải làm thí nghiệm, vân vân đại khái thế.

Ồi, đầu óc cậu ngổ này lại rất dễ sai bảo, Trùng Tử từng cảm thán với tôi. Tôi cũng nghĩ như vậy, có điều hình như cậu ấy chỉ ngổ ngổ với một mình tôi thôi, cảm giác này cũng tốt vô cùng.

Thế nhưng có lúc cậu ta thật sự ngổ không chịu nổi, ngổ đến mức không biết có thể an tĩnh người bình thường một chút xíu được không.

4. Sinh nhật

Đến sinh nhật của Trình Ý.

Trước khi Trùng Tử đến đây, tôi và Trình Ý hết sức thờ ơ đối với chuyện này — Bất kể ai mười năm không tổ chức sinh nhật cũng đều trở nên thờ ơ cả. Lúc tôi còn nhỏ, Trình Ý còn có thể miễn cưỡng dùng tiền tiêu vặt mua cho tôi miếng bánh kem vào dịp sinh nhật của tôi, còn tôi... Ờ thì nếu không có ghi chú nhắc nhở trong điện thoại sẽ hoàn toàn quên bồng đi sinh nhật của ổng luôn.

Ủ, tôi thật sự là một đứa em bạc bẽo mà.

Sau đó (nhờ ghi chú) nhớ tới, dựa vào sở thích của ổng, quà sinh nhật hằng năm đều có thể suy ra là cà vạt, hoặc kẹp cà vạt.

Sau khi Trùng Tử biết đam mê kỳ quái của Trình Ý, lại thêm một người tặng cà vạt.

Năm ngoái là Trùng Tử tự mình thiết kế đồng thời tự tay (tôi phụ trách làm trợ thủ) thêu một cái cà vạt chữ thập (cảm giác rất vi diệu), năm nay tôi vắt hết óc nhưng thật sự không nghĩ ra được muốn tặng cái gì.

Trái lại, Trùng Tử thần thần bí bí làm gì đó vẫn không nói cho tôi biết, dụ ảnh nhiều lần nhưng ảnh vẫn im ru.

Sinh nhật năm nay của anh tôi, Giang Thiên Triết gửi qua bưu điện từ Đức một cái cà vạt xanh đậm có hoa văn ca rô thủ công, còn tôi thì đi dạo đến n chỗ, bỏ ra mấy ngày xem qua bao nhiêu cái shop, cuối cùng quyết định tặng cho ông anh mình một cái kẹp cà vạt đen bằng chất sứ thật đẹp mắt.

Về phần Trùng Tử, sinh nhật ngày đó của Trình Ý, ảnh cười khà khà móc ra một cái hộp được gói rất khéo léo, sau khi mở ra, là một cái cà vạt đen làm bằng chất liệu tương tự da thỏ, mang theo ánh lông tơ trơn bóng. Nhưng nhìn kỹ thì căn bản không giống như lông thỏ, sợi lông khô khô cứng cứng, sờ vào còn có chút đâm tay.

Trùng Tử cười hơi ê đê tiện, tôi cảm thấy cái chất liệu không tên này nhất định rất hiếm thấy. Ảnh hăng giọng, tuyên bố:

Cái cà vạt này làm từ tóc của ảnh và Trình Ý, nhờ một người bạn học chuyên ngành thiết kế trang sức hồi trước làm cho — ảnh còn trích dẫn hai câu thơ này, kết phát đồng chấm tịch, hoàng tuyền cộng vi hữu.

Kết tóc cùng chần gối, suối vàng chẳng chia tay. (Tiêu Trọng Khanh Thê – Đoạn 1, trích bản dịch của Điệp Luyện Hoa trên thivien.net)

Nhưng vì cái gì sau khi anh tôi cầm cái cà vạt trên tay, một luồng khí lạnh lan toàn khắp nơi.

Question: Nếu nói tóc của Trùng Tử được thu thập vào lúc ảnh chải đầu hồi tháng trước, như vậy, tóc của Trình Ý là được lấy khi nào.

Tôi một mực tưởng tượng cái cảnh Trùng Tử quơ quơ cây kéo trong bóng tối để hớt tóc của Trình Ý.

Nếu như nửa đêm ổng chợt tỉnh, có thể sẽ không bao giờ tin tưởng vào tình yêu nữa hay không.

5. Ngày hôm sau

Cái gì càng kinh sợ hơn một cái cà vạt được làm từ tóc.

Chính là một anh trai khó tánh có hội chứng xử nữ mang cái cà vạt này — tuy rằng chỉ mang mấy phút đồng hồ.

Trùng Tử bởi vì chuyên ngành ban đầu, không chỉ biết đeo cà vạt mà còn có thể thắt nhiều loại kết cà vạt, lúc Trùng Tử ra hiệu cho Trình Ý cúi đầu, tôi thấy rõ ràng gân xanh trên trán Trình Ý đột nhiên nổi lên, sau đó khôi phục bình tĩnh.

Tôi không tin Trùng Tử không thấy, tôi cũng không tin Trùng Tử không biết Trình Ý sẽ có phản ứng gì.

Nhưng anh tôi vẫn ngoan ngoãn cúi đầu, phối hợp với ngón tay khéo léo của Trùng Tử, một cái kết tinh xảo trang nhã hoàn thành, phối với đường nét áo sơ mi anh tôi mặc, lại còn rất dễ nhìn.

Lòng có mảnh hổ, ngửi hoa tường vi. Tuy rằng cảm giác có hơi vớ vẩn, thế nhưng cảnh tượng trước mắt tôi chỉ có thể sử dụng những lời này để miêu tả.

Tâm hữu mảnh hổ, tế khứu sắc vi: Hổ dữ cũng sẽ có thời điểm ngửi hoa tường vi, tâm chí mạnh mẽ cũng sẽ bị ôn nhu và cái đẹp thuyết phục, bình yên tiếp thu sự tốt đẹp. Ý chỉ hai mặt cương và nhu của con người.

Trình Ý chỉ là phóng túng người đàn ông của anh ấy, cũng là phóng túng bản thân đi nuông chiều Trùng Tử, mà Trùng Tử, cũng phóng túng chính mình đi khiêu chiến đường biên ngang cương chiều của Trình Ý.

Nói tóm lại, đây chỉ là hai người đàn ông yêu nhau thôi.

Cũng chỉ là hai tên cầu nam nam chết tiệt thích show ân ái thôi!!!

Không đúng, không đúng, tôi không nên vì người đàn ông của chính mình là đồ ngốc mà ghen tỵ như vậy, không được, không được.

9. Chương 9: Tính Hướng Và Tính Định

1. Bàn luận làm sao xác định tính hướng của bản thân

Trùng Tử kể là vào lúc học đại học ảnh mới biết rõ tính hướng của mình.

Khi Trùng Tử nhắc tới điểm này, ánh mắt Trình Ý từ bàn tay đang cắt đồ ăn vèo vào một cái chuyển hướng, nhìn thẳng về phía Trùng Tử, cho tới khi ảnh kháng nghị “anh nhìn gì, mau đi uống thuốc đi”, ổng mới khôi phục lại bình thường.

Quả nhiên, ổng vẫn đề phòng ký túc xá trưởng của Trùng Tử gọi là Đại Chí kia.

Có điều thưa ngài Trình Ý, người ta không cao bằng anh không đẹp trai bằng anh không kiếm được nhiều tiền bằng anh, anh mỗi ngày lo lắng cái chi.

Trùng Tử nói tiếp.

Nam học ngành thiết kế không nhiều, là những bông hồng đen hiếm hoi trong cả một lớp, nên động vật giống đực ở trong khoa tương đối nổi tiếng. Hơn nữa khuôn mặt Trùng Tử trông cũng đẹp trai, trong bụng lại có chút tài hoa, bối cảnh cũng không tồi, tự nhiên có thật nhiều tiểu nữ tăng cầu giao du.

Nhưng ảnh cứ thế không coi trọng ai.

“Lúc đó gái theo đuổi anh nhiều như biển,” ảnh khoe khoang nói, “Anh không khoác lác chứ, không tính những cô thầm mến kia, chỉ những cô gửi thư tình, nhắn tin WeChat, gọi điện thoại, ít nhất có thể gom đủ thành một đội bóng, còn có thể đi đá cho đội tuyển quốc gia.”

Lời này... Tôi còn thật sự tin. Coi như là không gò bó như Trình Ý, tìm một người đàn ông làm “vợ”, cũng không thoát khỏi khổng chế của khiếu thẩm mỹ nguyên thủy, làm người đàn ông của ổng, dung mạo Trùng Tử thanh tú, hoàn toàn mang theo chút ý vị nhân nhạ văn nghệ và tiểu thanh tân, thời điểm vận động lại mạnh mẽ như liệt báo, nên thập phần hấp dẫn ánh mắt của các em gái.

Nhưng mà vốn tưởng mình phải có cuộc sống YD như Makoto Itou, Trùng Tử lại ử rữ phát hiện, ảnh không có hảo cảm với bất kỳ thiếu nữ nào trong đó.

Makoto Itou: Nhân vật chính trong visual novel School Days, nội dung đại khái là về một anh bắt cá n tay với một đàn em gái.

Dựa vào điều kiện của ảnh, soi mói một chút đối với người theo đuổi ảnh cũng phải, nhưng tình huống của Trùng Tử là, ảnh không nói ra được những cô gái kia có chỗ nào không ổn, tuy nhiên hoàn toàn không cảm giác được mấy chỗ có chỗ nào tốt?

Đúng, đường cong mấy cô gái ấy thoát nhìn rất quyến rũ mềm mại, nhưng không sánh được với bắp thịt đẹp đẽ rắn chắc, nhan sắc của mấy cô này cũng rất xuất sắc, ánh mắt cũng rất mê hoặc, nhưng ảnh lại yêu chuộng đường nét cường tráng, các cơ chăm sóc quan tâm, hỏi han ân cần, ảnh lại cảm thấy phiền.

Bởi vì cảm tưởng kỳ lạ như thế, Trùng Tử vẫn luôn không nói chuyện yêu đương, thời điểm gặp gỡ anh tôi, ảnh chỉ thích phát triển ham muốn của chính mình và đi chơi bóng mà thôi.

Mãi cho đến lúc một người bạn cùng phòng không nhìn nổi dáng vẻ thiếu thiếu hứng thú của ảnh, ngẫu nhiên thốt một câu:

Này, sao ông nhìn mấy đứa con gái không vừa mắt thế, chẳng lẽ muốn tìm thằng nào?

Tôi thấy giọng điệu của bạn cùng phòng nhất định chỉ là nói đùa, nhưng Trùng Tử sau khi nghe xong lập tức ngáo hết cả người.

Ngáo hết cả người.

Ngáo.

Không sai, ngay lúc đó, câu này đã làm thức tỉnh và mở ra một cánh cửa thần kỳ nào đó trong đầu Trùng Tử, cứ tiếp tục như thế, ảnh đặc biệt có khả năng chỉ tìm đàn ông để chung sống.

“Ký túc xá trường gì kia ấy?” Trình Ý bày xong bát đĩa, “Cậu ta có nói gì không?”

“Không có,” Trùng Tử gãi đầu, “Cậu ta chỉ nói một câu “Biết đâu chừng là thật, ông có muốn thử một chút xem sao không”, sau đó chỉ cười cho qua thôi.”

Sắc mặt Trình Ý triệt để đen xì lại.

Tôi cắn đĩa thoải mái nhìn ông anh mình đang điên cuồng bổ não, tôi nói chứ, coi như là anh trai Đại Chí kia thật sự có chút hảo cảm nồng lòng với Trùng Tử, thì phỏng chừng bây giờ cũng hết rồi, trong lòng cũng chẳng còn chút gì đâu, thế mà cứ bị anh tôi so sánh mỗi ngày, ngược lại tôi không thể lý giải nổi Trình Ý mỗi ngày đều có thể uống giấm chua vui vẻ được.

Nhưng mà nếu như Giang Nhị Triết kia dám trêu chọc ai, mặc kệ là nam hay nữ, hừ hừ... Nói ra cảm thấy không vui chút nào thì phải? (nhị là ngổ đấy, không phải mình viết sai tên đâu)

2. Sinh bệnh

Vừa vào hè, chênh lệch nhiệt độ giữa trong nhà và ngoài cửa gia tăng, đặt biệt dễ dàng bị cảm mạo, tôi vô cùng bất hạnh dính trấu.

Dùng tri thức chuyên ngành (môn tự chọn) của tôi nói cho mấy thím biết, mặc kệ là cảm mạo kiểu gì, cũng đều là do có vi sinh vật thừa dịp sức miễn dịch giảm xuống mà xâm nhập vào thân thể, hoặc là bệnh độc, hoặc là vi khuẩn. Đại đa số vi khuẩn gây bệnh là Rhinovirus, dễ dàng khỏi, nhưng cũng có tính truyền nhiễm.

Giáo sư trong phòng thí nghiệm ghét bỏ tôi nhảy mũi một cái sẽ làm bẩn mẫu vật nên đuổi tôi ra ngoài (thầy quả thật là người tốt), lúc đó tôi mơ mơ màng màng đi tới căn tin trường học, nhìn thấy Ma la tang mấy năm không thay đổi trước cửa sổ, còn tưởng rằng mình mới lên đại học năm nhất, hoảng hốt gọi điện thoại cho Trình Ý (lúc ấy quên mất Trùng Tử ở nhà).

Ma la tang: nghĩa là “siêu nóng và cay tới tê lưỡi”. Bạn có thể chọn nguyên liệu mình thích, như thịt viên, rau củ, đậu phụ và các loại bún miến, sau đó đầu bếp sẽ chúng trong một nồi nước dùng lớn.

150320101451shanghaistreetfoodmalatangsuper169

Trong điện thoại tôi đáng thương làm nũng, tôi cũng không muốn nhắc lại, anh tôi dẫn tôi vào trong xe, dọc đường tôi chỉ có hắt xì với chảy nước mũi, về nhà uống hai bình Song Hoàng Liên, ngủ rong cả một buổi trưa mới thoải mái.

Song Hoàng Liên: thuốc trị cảm

Ăn cơm tối xong ngủ tiếp, sáng sớm hôm sau tôi vẫn là tôi khoẻ như trâu kia.

Chỉ có điều buổi trưa về nhà một chuyến, phát hiện Trình Ý ởng cư nhiên nói theo gót chân tôi, nằm nghiêng ở bên giường ăn từng miếng cháo rong biển mà Trùng Tử nấu cho ởng. Tôi đứng lúc biểu đạt một chút “em gái thương anh hai lắm”, đưa hai chai Song Hoàng Liên cho ởng.

Ngài đạt được khinh bỉ x2.

Buổi chiều lần nữa tan tầm, Trình Ý mơ mơ màng màng trở mình xuống giường không ai chăm sóc, tôi có hơi bực mình đi tìm Trùng Tử, lại phát hiện Trùng Tử nằm trên giường sofa trong thư phòng, ngủ đến không biết trời trăng, sắc mặt ảnh cũng không đúng lắm.

Ngày hôm nay đến phiên Trùng Tử làm cơm tối, tôi lật qua lật lại cái tủ lạnh, chỉ còn lại chút dưa chuột ủ rữ không thể ăn, bèn gọi đồ ăn ngoài, hầu hạ riêng hai vị đại gia dùng bữa (đương nhiên mấy chuyện dứt cơm gì đó tôi không làm), vì phòng ngừa bệnh của hai người lây lẫn vào nhau, Trùng Tử vẫn để cho tôi thu xếp ngủ ở thư phòng.

Sáng hôm sau.

Tôi phát hiện Trùng Tử ngủ đến ngã chổng vó lên trời ở trong phòng hai ởng, còn buồn nôn nam Trình Ý đang thưởng thức tư thế ngủ chảy nước dãi của Trùng Tử.

Thôi, tôi bó giò.

May là qua hết ngày hôm nay, hai ởng cũng từ từ hồi phục, Trùng Tử kéo kéo hỉ hỉ nước mũi, làm cho cái mũi có chút đỏ lên thê thảm.

3. Được thiện

Thời điểm đi lấy chai sữa rửa mặt tôi đặt mua trên mạng ngày hôm nay, tình cờ nhìn thấy một gói hàng từ Amazon của anh tôi, tôi thuận tay mang về, vừa về đến mở ra nhìn, không phải là sách hay tài liệu kiến trúc, trang bìa màu sắc rực rỡ viết —— 100 món được thiện dưỡng sinh thường dùng trong gia đình.

Tôi đổ mồ hôi hột, ởng đây là muốn làm cái gì.

Đồ ăn Trình Ý nấu cũng không tệ lắm, cũng chỉ là không tệ lắm mà thôi. Đồ ăn ởng làm dựa trên sách dạy nấu ăn nhưng cứ như làm thí nghiệm từng bước, quả thật khó ăn không hết. Cái tập sách dày đặc văn hay tranh đẹp được thiện này là ởng muốn thử cái gì, muốn đổi nghề? Hay là ởng muốn nghiên cứu nguyên liệu hắc ám để khống chế toàn bộ Trung Hoa.

Nấu cho Trùng Tử còn đang dưỡng bệnh chén mì sợi, hai tụi tôi vừa ăn vừa suy đoán ý đồ của Trình Ý. Tối hôm đó anh tôi tăng ca trở về muộn, tôi cũng đi ngủ sớm không hỏi ởng. Ngày hôm sau, trước khi đi tới phòng thí nghiệm tôi hỏi Trùng Tử, nhưng ảnh mơ hồ không trả lời.

Mãi cho đến tận khuya tôi mới về nhà, nhìn thấy sống lưng thẳng tắp của Trình Ý, ởng đeo tạp dề quấy quấy một lọ sành khả nghi gì đó tựa như cháo, động tác không có nước chảy mây trôi như thường ngày, tôi nhô đầu qua dòm, mùi vị cũng không tệ lắm.

“Nè, anh đang làm cái gì đó, còn ghi chép lại.” Tôi chọt chọt một chỗ trong cuốn sổ ghi chú của ởng, “Chơi xây nhà chán nên muốn đổi nghề hả?”

“Không, chỉ là muốn nấu một chút được thiện cho Lượng Lượng bồi bổ thân thể, em ấy vốn dễ non, thân thể không có tốt như thoát nhìn.” Ánh mắt Trình Ý nhìn thìa nước canh như nhìn ởng thí nghiệm, ởng xoay người lại đối mặt với tôi, hết sức nghiêm túc nói:

“Vì kế hoạch hạnh phúc trăm năm, nên chất lượng phải tuyệt đối.”

-#

Tôi còn chưa kịp cảm động đã bị ổng làm cho mạnh mạnh, ổng nấu cũng không phải hổ tiên lộ huyết gì, vì sao cuối cùng tôi lại cảm giác chất lượng trong lời nói của ổng sẽ là cái gì... đáng xấu hổ vậy nè.

hổ tiên lộ huyết là mấy vị thuốc bắc có tác dụng bổ thận tráng dương, tăng cường sinh lực cho phái mạnh.

4. Tình trường

Tôi cũng sẽ không thổ tào tại sao ổng xưa nay không làm cho tôi chút được thiện gì đó để bồi bổ, đã không biết bao nhiêu lần, đối mặt với cái đôi tình nhân cùng giới tính này, trong tay không giải thích được mà lòi ra thêm nhiều cây đuốc với thùng xăng. Trình Ý cuối cùng vẫn chia cho tôi một chén canh, tôi uống xong mới phát hiện, trong này có gà ác và đẳng sâm, theo lý thuyết là nên dành cho phụ nữ như tôi uống.

Tổ vẻ không phục.

Ngoài miệng Trình Ý từ trước đến giờ sẽ không nói mấy câu kiểu như “Hổ cá này đã được em nhận thầu rồi”, nhưng mỗi lần đều sẽ dùng hành động biểu lộ với Trùng Tử, thường xuyên làm người khác hâm mộ ghen tị.

Đây là một câu tỏ tình kiểu “đại boss style” của Phong Đằng trong phim Sam Sam đến đây ăn đi.

Lần thứ hai nói rõ, Trình Ý là một tên biến thái, nhưng cũng mừng là, ổng chính là một tên biến thái có tâm. Chưa bao giờ tùy tiện chọc ghẹo nữ sinh, một khi được tỏ tình sẽ lập tức từ chối phũ phàng, tôi đã từng tận mắt chứng kiến đến mấy lần.

Có khóc lóc, lê hoa vũ đài, như mưa to giàn giụa.

Thế nhưng, rất nhiều em gái như tre già măng mọc, coi chuyện ngã vào cơn sóng đánh vào bờ cát không xi nhê, cảm giác mình có thể từ bên trong một nùi các chị em bộc lộ tài năng, gả cho nam thần.

Nhìn lại Trùng Tử gả cho nam thần nhà tôi, tôi chỉ có thể ha ha, không phải sinh không gặp thời, mà là mấy em gái kia đầu thai lộn giới tính thôi.

Trong nhóm các thiếu nữ theo đuổi anh tôi, không thiếu các loại hoa, trong đó có... một thím đàn chị học khoa tiếng Anh vô (không) cùng (biết) kiên (xấu) trì (hổ). Lúc anh tôi học năm hai thì thím ấy học năm tư, một lần không biết làm sao lại gặp, sau đó một mũi tên xuyên tim, thích phải ổng.

Liều mạng theo đuổi, khi đó tôi vừa lên đại học, ở chung với anh mình, thường xuyên đến khoa Trình Ý để tìm ổng. Kết quả trong trường đồn dập đồn đại tôi là bạn gái của ổng, ổng cũng vui vẻ chẳng hề giải thích vì có cái bia đỡ đạn tôi đây, cũng tùy ý để dân chúng không rõ chân tướng hiểu lầm. Ái chà chà, thím đàn chị này trước mặt anh tôi thì thân thiết các kiểu, ổng vừa quay đầu là miệng lưỡi sắc bén như dao đâm chọc khiêu khích, mấy cái thủ đoạn của nữ phụ nào tàn mà mọi người có thể nghĩ ra được, thím ấy cũng vô cùng thuận lợi thử qua.

Nào là không cẩn thận đổ nước trái cây lên quần áo của tôi, đoàn kết bạn học của Trình Ý xa lánh tôi, rồi làm bộ bị tôi bắt nạt nên tìm Trình Ý khóc lóc kể lể... Đã thế tôi cũng vô cùng xấu xa che giấu mối quan hệ giữa tôi và Trình Ý, mãi cho đến khi bả xệ mặt tỏ tình với ổng, tôi mới kiêu căng tuyên bố tôi là người phụ nữ quan trọng nhất trong cuộc đời Trình Ý —— em gái ổng.

Đấu với bà hủ, thím tuổi già.

Có điều không biết thím đó từ chỗ nào nghe được Trình Ý tìm một người đàn ông làm nửa kia của mình, trực tiếp phách lối tìm tới Trùng Tử đang đi ra ngoài mua thức ăn, nói một đồng thứ dở hơi, tuyên bố phải làm cho anh tôi “quay về với chính đạo”. Thật sự ít có hài hước lắm.

10. Chương 10: Good End Cuối Cùng Cho Cuộc Sống Hạnh Phúc

1. Chuyện gia đình

Tôi và Trình Ý trưởng thành không tính là thuận buồm xuôi gió.

Ba tôi là thương nhân hay bay loạn khắp thế giới, mẹ tôi cũng là phóng viên thường bay nhảy khắp nơi, trong một lần bay, hai người họ nhìn nhau vừa mắt. Không tới hai tháng liền đột xuất kết hôn, ngay trong tháng đó mang bầu Trình Ý.

Ba tôi cũng xem như là một người đàn ông có trách nhiệm, hai người cũng vượt qua mấy năm sinh sống an ổn và ngọt ngào, thông minh đại biến thái như Trình Ý không bị nứt thành nhân cách phản xã hội, là cũng nhờ vào công giáo dục của ba mẹ tôi trước lúc ổng bốn tuổi.

Mãi cho đến khi anh tôi lên bốn, đã tâm sự nghiệp của cả hai đã không còn cách nào gánh được sự ảm áp của gia đình, một trong hai người tất sẽ phải từ bỏ sự nghiệp của chính mình.

Nhưng không một ai nguyện ý từ bỏ, thời điểm thoả thuận ly hôn, mẹ tôi liền mang thai, đó chính là tôi.

Bọn họ quyết định, vì hai đứa trẻ tại tôi, hôn nhân của cả hai sẽ duy trì đến lúc tôi hơn mười tuổi, hơn nữa không thể từ bỏ sự nghiệp của chính mình trong lúc này.

Giữa họ không phải là không có tình yêu, hơn nữa coi như bây giờ hai người ly hôn cũng giống như một đôi tình lữ nơi đất khách, có thời gian thì hẹn hò, không có thời gian thì mỗi người làm việc của mình. Mà tôi thì lớn lên dưới sự chăm sóc của bảo mẫu và anh trai, sự hiện diện của ba mẹ chỉ là tượng trưng, cho nên thời điểm bọn họ tuyên bố ly hôn, tôi đã sớm chuẩn bị.

Cho nên nói tôi có bị brother complex thì cũng là dĩ nhiên, không phải sao. ()

Vì lẽ đó điều này có thể giải thích tại sao tôi và Trình Ý đều không để tâm với chuyện tình cảm, mãi cho tới khi anh tôi gặp Trùng Tử, tôi mới bắt đầu dám tiếp thu Giang Nhị Triết, hết cách rồi, cuộc đời của tôi vốn đi theo con đường của Trình Ý, nếu như anh tôi không yêu ai, tôi cũng không có dũng khí cùng Giang Nhị Triết.

Thế nhưng đồ ngố này chỉ có một chút xú để thương, còn lại toàn bị cậu ta chọc cho bức mình. (#)

Trùng Tử sau khi “gả” vô nhà chúng tôi cũng mới được nghe tỉ mỉ tường tận chuyện gia đình tôi, nghe xong ảnh không khỏi nhào vào trong ***g ngực của Trình Ý, cọ cọ ổng như con cún con, hớ hớ, anh cho rằng Trình Ý vô tình kể chuyện này sao, hồi người phạm tội cá nhảm kia.

Đạ mấu, Giang Nhị Triết, ông mau lột xác về đây cho bà chà đạp coi.

2. Tiểu quỷ

Một hôm tôi trở về nhà, phát hiện một sự thật gay go, trong nhà xuất hiện sinh vật không rõ, giáp và kháng phép năm sao, sát thương MAX.

Ồi dời ơi, xuất hiện, con nít.

Mặt tôi không cảm xúc kì thực cả người cứng ngắc nghe Côn Lượng giải thích chuyện gì xảy ra. Tôi nhìn thằng bé này, trong nháy mắt tưởng tượng Trùng Tử lúc trước đã đánh mất tấm thân xử nam, ba ba ba rồi cùng đã nữ nhân nào đó sinh em bé.

May mắn là, nhóc Côn Khôn này con anh cả Trùng Tử, cùng có nhiễm sắc thể Y như Trùng Tử, hèn chi lớn lên nhìn như nhau.

Còn Trình Ý là đáng vẻ vui vẻ làm bố, theo như ổng nói, Côn gia đưa cậu nhóc này tới đây là để biểu lộ họ rất cuộc cũng chấp nhận sự thật bất đắc dĩ là con trai mình được gả cho một người đàn ông, xét thấy Côn Lượng đáng thương sẽ không có con cái, bọn họ quyết định sẽ thường xuyên đưa cậu nhóc này qua cho hai ổng chơi, cái này cũng là tín hiệu thiện ý của Côn gia.

Nhưng mà theo tôi thấy, phải là nhóc con này chơi hai ổng mới đúng.

Tiểu quỷ Côn Khôn này không ằm ĩ như những đứa con nít bảy, tám tuổi bình thường, chỉ có điều lại dùng những phương pháp khác khiêu chiến thần kinh của tui tôi (không bao gồm Trùng Tử).

Trình Ý và Trùng Tử không dám ở trước mặt nhóc ấy show ân ái cái gì, đứng đắn nghiêm túc, làm cho ông anh tôi có chút muốn tìm bất mãn. Mà cái cách nhóc ta quấy rầy tôi càng khiến tôi tràn đầy tức giận.

“Thím ơi, thím có phải hủ nữ không?” Khi bạn nhỏ Côn Khôn đang hoảng hốt trình trọng hỏi tôi câu này, tôi nhất thời cảm thấy dây thần kinh của mình như bong bóng sắp nổ.

“Tại sao cháu lại hỏi như vậy?” Gân xanh nổi trên gáy, tôi lộ ra một nụ cười hết sức ôn nhu (dữ tợn).

“Trong máy tính của thím có Kichiku Megane, Togainu no Chi, còn có Eating Out, cần cháu kể thêm hông?” Trong ánh mắt của nhóc ấy ngoại trừ khinh bỉ vẫn là khinh bỉ, “Có điều, trong thư mục còn có thêm Aoi Sora với Ria Sakurai... Cháu thật sự không rõ thím rốt cuộc có phải hay hông.”

Aoi Sora và Ria Sakurai là 2 diễn viên JAV, còn Eating Out là một series phim gay hài hước lãng mạn, Togainu no Chi cũng là một BL game rất nổi tiếng.

Tôi run khoé môi, tiểu quỷ này làm sao tìm ra được, phải biết tôi giấu hàng ở chỗ khá kín đáo.

Kichiku Megane với Togainu no Chi gì đó là do quỳ liếm lực lượng diễn viên ***g tiếng hùng hậu nên tôi mới tải về, còn Eating Out là do cảm khái đối với chuyện ân ái của đôi phu phu kia, muốn tìm hiểu một chút tình cảm của bọn họ, một phần cũng bởi do hiếu kỳ nên down xuống... Còn phim AV, xin đừng hỏi nhiều.

Nhìn thấy ánh mắt hoảng sợ của tôi, nhóc ấy dương dương tự đắc: “Ổ đĩa F // Tập tin dự phòng quan trọng // Tài liệu học tập quan hệ quốc tế, trong đó nghiên cứu chuyên sâu là Aoi Sora, dị văn hoá là phim... Này này, đừng nhìn cháu như vậy, cháu chỉ nhìn tên một chút mà thôi, chưa hề mở nội dung ra xem đâu.”

Dây thần kinh tựa như bong bóng của tôi nổ bùm bùm.

Mấy đứa nhỏ bây giờ cái gì cũng biết hết vậy nè, không phải ngồi xem Cừu vui vẻ với Những cô tiên Balala sao, tại sao lại biết Kichiku Megane, Togainu no Chi, Aoi Sora với Sakurai, ngây thơ trong sáng đâu hả trời? Người lớn nhà nhóc rốt cuộc dạy dỗ nhóc làm sao, tại sao lại không có tiết tháo như thế!!! Nhóc chỉ mới là một thằng tiểu quỷ tám tuổi thôi!!!

“À, đây là cháu nghe thấy dì nói chuyện điện thoại nên biết, không liên quan gì đến ba mẹ cháu.” Côn Khôn một mặt thần nhiên, “Dì ấy chính là hủ nữ nha, hình như dì còn có ý định bẻ cong cháu nữa.”

Vì lẽ đó nên nhóc bị đưa tới đây sao, chẳng lẽ ba mẹ nhóc không cảm thấy ở đây càng dễ bị bẻ cong hơn hả?

“Cháu không cảm thấy cháu sẽ bị bẻ cong đâu.” Tiểu quỷ thối lấy một cuốn truyện shounen từ trên giá sách của tôi xuống, “Mấy bạn nam xung quanh cháu rất ngu, ngược lại thông minh chỉ có phụ nữ thôi.”

Xuýt, nhóc mới có vài tuổi, mấy đứa con nít ở tuổi này không phải đều ngu ngơ sao, còn phụ nữ, trẻ con chưa có bà dì tới thăm mỗi tháng thì không gọi là phụ nữ được!

May là tiểu quỷ này một tuần chỉ gốc ở nhà tụi tôi một, hai ngày, gia tăng tình cảm đối với đôi phu phu kia, sau đó nhóc ấy theo ba mẹ mình ra nước ngoài mấy năm. Sau khi trở về thì đầu tiên lại nhìn âu yếm “Shota nhỏ” nhà tôi, máu me dầm dề phá vỡ giả thiết “Cháu sẽ không cong đâu”.

Thím sẽ không nói cho mày biết là thím sanh một đứa con gái có tâm hồn đờn ông đâu.

3. Kết hôn

Giang Thiên Triết kết thúc cuộc đời du học sinh, trở về từ nước Đức lúc ba giờ sáng.

Mà lúc cậu ta gõ cửa nhà tôi mới hơn bốn giờ sáng, tên ngố này!!!

Thế nhưng tên ngố này lại làm một chuyện vượt quá dự liệu của tôi, Trình Ý và Trùng Tử trơ mắt nhìn người đàn ông mang giày du lịch, xách ba lô trên lưng với vành mắt đen dày đặc này — đúng, nhìn lại cậu ấy bây giờ đã là một người đàn ông thành thực — lục lọi bên trong túi áo, rốt cuộc moi ra một chiếc nhẫn — đơn giản, không đẹp chút nào, thậm chí lên ánh kim loại, là kiểu dáng tôi thích.

Sau đó, quỳ hai đầu gối xuống đất, rưng rưng nước mắt cầu tôi gả cho cậu ấy.

Chết tiệt, không có hoa, không có âm nhạc, hai đầu gối quỳ xuống đất, cực kỳ không lãng mạn, quần áo vẫn cũ kỹ như thế, tôi một bên nhìn xuống kích động muốn đạp cậu ấy, một bên đưa tay ra, nghiêng đầu nhìn qua chỗ khác, lại phát hiện Trùng Tử đang cười ra nước mắt, còn trong ánh mắt Trình Ý toát ra một ý cười vô cùng ôn hoà, cánh tay khoát lên bả vai Trùng Tử và nhìn tôi.

Mà tôi, thời điểm được Giang Thiên Triết ôm vào trong ngực mới phát hiện ra mình khóc.

4. Ông làm sao không nói sớm!!

Sau đó đương nhiên quyết định chuyện kết hôn, những việc này trên căn bản được Trùng Tử ôm đồm chuẩn bị, từ việc thiết kế áo cưới đến trang trí hội trường đám cưới, chỉ cần nằm trong phạm vi lĩnh vực của anh.

Tôi cảm thấy, anh ấy cũng khát vọng có một hồi lễ cưới như vậy. Mỗi khi nhìn thấy ảnh bạn trước bạn sau vì hôn lễ của tôi, cao hứng giống như chính mình đi lấy chồng, tôi cũng muốn làm cho hai người ấy một chút gì đó.

Cùng với ý tưởng này đồng thời nảy sinh, còn có một nỗi bất an thật sâu trong lòng tôi, giống như chứng sợ hãi trước hôn nhân, từ khi tôi sinh ra, trong cuộc đời có Trình Ý, sau đó có thêm Trùng Tử, nhìn hai người họ yêu nhau, tôi mới có dũng khí chấp nhận tình yêu của bản thân. Tôi nghĩ, nếu phải rời khỏi sự chỉ bảo của Trình Ý và Trùng Tử, nếu phải rời khỏi ngôi nhà này...

Tôi, vẫn là chính mình chứ.

Đây thật sự là một vấn đề rất trung nhị, nhưng con đường trưởng thành của tôi đều noi theo sự trưởng thành của Trình Ý, nếu mất đi mục tiêu này, có thể tôi sẽ không biết làm sao để tiếp tục sống.

Trung nhị: hội chứng tâm lý tuổi dậy thì.

Mãi cho tới lúc Trùng Tử âm ỉ phải thiết kế phòng cưới cho tôi, tôi mới biết Giang Nhị Triết hoá ra mua nhà... Được rồi, đề tài tốt nghiệp thiết kế xi lanh của cậu ấy bán đi được không ít MONEY, đủ để mua nhà... Nhưng đậu mạ, tôi không muốn sống quá xa nhà, ông lại chưa hề bàn bạc với tôi.

Đến khi cậu ấy kéo tôi tới căn nhà tương lai của tụi tôi, cậu ấy cứ kéo tay tôi như vậy xuống cầu thang... Xuống một tầng... Đậu mạ.

Đậu mạ sao ông không nói sớm ông mua nhà ở tầng năm, hại tôi phiền muộn mấy bữa nay, có biết tâm thiếu nữ của tôi rất đắt không? ()

5. GOOD END

Nếu như đây là gal game sinh hoạt, thì đến lúc này trên căn bản coi như là qua cửa GOOD END, kế tiếp là kết cục rắc đường hoàn mỹ và phiên ngoại vụn vặt.

Cuộc sống còn lâu mới đơn giản được như thế.

Nhưng cái END này cũng rất ngọt ngào hạnh phúc. Trong quy trình thiết kế lễ cưới Trùng Tử làm cho tôi, có một cảnh tuyên thệ dưới một giáo đường nhỏ yên tĩnh, tôi và Giang Nhị Triết tập luyện ở đây ba lần, mỗi lần cậu ấy quên từ, tôi bèn đập cho mấy cước.

Ngày hôm kia là lễ cưới chính thức, ngày hôm nay chúng tôi lại tới nơi này luyện tập thêm một lần, đậu xanh thật vất vả mới nói lời tuyên thệ xong, tôi thở phào nhẹ nhõm.

Tiếp đó, tới phiên Trình Ý.

Tôi rất thức thời lời Giang Thiên Triết tránh ra chỗ khác, bởi vì hôm nay tôi yêu cầu “Diễn tập có trang điểm”, hai người bọn họ đều mặc âu phục đeo cà vạt, Trình Ý còn đặc biệt chọn cái cà vạt tím mà ông thích nhất, tôi nhìn thấy rõ anh mình hít một hơi thật sâu, dắt tay Trùng Tử đang không biết chuyện gì đi lên phía trước.

Tôi đứng ở một bên, nhìn Trình Ý, anh hai của tôi quỳ một chân xuống mà cầu hôn Trùng Tử, nhất thời cảm thấy trình độ người đàn ông của mình quả nhiên thật thấp, thế mà tôi cũng thích được.

Trùng Tử, Côn Lược vừa khóc vừa cười, tôi cầm hai tấm vé máy bay trong tay, đây là địa điểm tôi quyết định sẽ hưởng tuần trăng mật —— Hà Lan, hơn nữa đây cũng sẽ là nơi tổ chức nghi thức kết hôn cho bọn họ.

Một lát nữa, tôi sẽ đưa cho cả hai.

Đây là GOOD END dành cho hai người anh của tôi, một GOOD END thuộc về cuộc sống hạnh phúc của hai người bạn họ.

Hết.

Editor lảm nhảm: Chúc mọi người luôn có những giây phút vui vẻ hạnh phúc bên người thân, một năm mới vạn sự như ý, an khang thịnh vượng nhé. (3)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hang-ngay-quan-sat-cp-nay-o-cu-ly-gan>